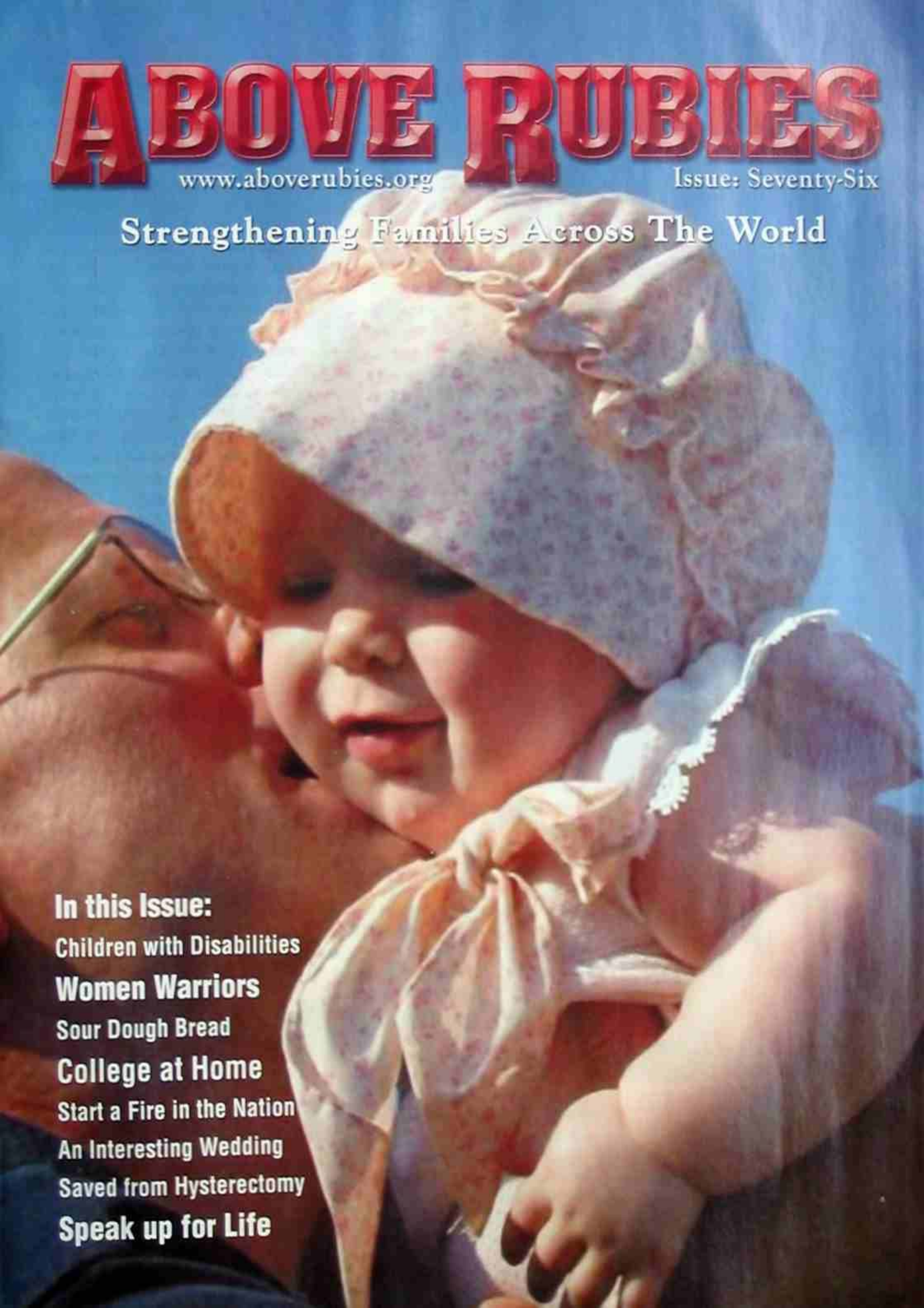

ABOVE RUBIES

www.aboverubies.org

Issue: Seventy-Six

Strengthening Families Across The World

In this Issue:

Children with Disabilities

Women Warriors

Sour Dough Bread

College at Home

Start a Fire in the Nation

An Interesting Wedding

Saved from Hysterectomy

Speak up for Life

Revija je brezplačna. Že trideset let izhaja s pomočjo prostovoljnega dela in darov.

Naročite jo na naslovu: "John in Alice Gurr" <aboverubies@ntlworld.com>

Slovenski prevod revije: <http://aboverubies.czamolitev.org/>

Več o reviji Above Rubies

Above Rubies je revija, ki spodbuja žene v njihovi pomembni nalogi biti žena, mati in gospodinja. Njen namen je držati kvišku, okrepiti družinsko življenje in dvigniti standard Božje resnice v narodu.

Ime je bilo izbrano iz [Pregovorov 31,10](#) (AMP) "Sposobna, bistra in krepostna žena, kdo je on, ki jo lahko najde? Je mnogo bolj dragocena kot dragulji in njena vrednost je daleč nad rdečim korundom ali biseri". (A capable, intelligent and virtuous woman, who is he who can find her? She is far more precious than jewels and her value is far ABOVE RUBIES or pearls.)

ABOVE RUBIES

PO BOX 681687

FRANKLIN, TN 37068-1687 USA

tel: (877) 729-9861 (9.00 – 16.00 ponedeljek-petek)

Spletna stran: www.aboverubies.org

UREDNIK: Nancy Campbell

POSTAVITEV: Duane Dominy, Dominy & Associates, duanead2@yahoo.com

TISK: Lithographics, Nashville, TN ZDA

NASLOVNICA: Nike Reefer s svojo majhno posvojeno hčerko, Rockhill, SC ZDA.

Prevod: Marjan in Barbara, marjan.savli@gmail.com, Škofja Loka, avgust 2009

Svetopisemski citati so vzeti iz Slovenskega standardnega prevoda SSP (Svetopisemska družba Slovenije, Ljubljana, 1996), razen kjer je drugače dopisano (KJV – King James, CHR – Anton Chraska, AMP – Amplified bible).

Above Rubies

www.aboverubies.org

Številka: šestinsedemdeset

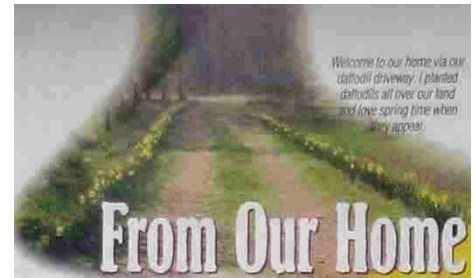
Krepi družine po celem svetu

Kazalo vsebine

Iz našega doma v vaš dom.....	4
Poskusi z ljubezenskim seznamom!.....	8
Zakaj ne jaz?.....	11
Prošnja za službo materinstva.....	14
Kako se boriti kot ženska!.....	16
Moj najljubši kruh.....	20
Blagoslovljen dom.....	23
Čas za fakulteto!.....	23
Ohranite ogenj da gori zjutraj in zvečer	
Prižgite ogenj v narodu.....	27
Poroka mojih sanj?.....	31
Moj čudež z mlekom.....	35
Otrok številka tri je spremenil moje srce.....	38
Ali imate mir z Bogom.....	40
Osem dolgih minut.....	40
Rešena pred kirurško odstranitvijo maternice (histerektomijo).....	42
Above Rubies YouTube kanal.....	45
Moja preteklost me je dohitela!.....	45
Ne bojte se spregovoriti!.....	47
Osem let kasneje.....	49

Iz našega doma v vaš dom

Slika: Skozi kolovoz naših rumenih narcis ste dobrodošli v naš dom. Rumene narcise sem nasadila vsepovsod po našem zemljišču in rada imam pomladni čas ko se pojavijo.

Slika: Nancy z novo ameriško eskimsko psičko z imenom Lily.

Slika: Sedaj imamo nov projekt za Above Rubies – izdelavo predpasnikov! Na žalost jih nimamo dovolj da bi jih oglaševali na spletni strani, toda na voljo so na Above Rubies kampih. Nekatere Above Rubies pomočnice jih rade izdelujejo. Od leve proti desni: Hannah Ardoin (Rubies pomoč ki je z nami že 5 mesecev); Serianna Rosberg (Rubies pomoč ki izdeluje te predpasnike); najina hčerka, Mercy; vnukinja Rashida ki je Evangelinina hčerka in Meadow, Pearljinina hčerka.

Slika: Pet majhnih princes na Saharinem četrtem rojstnem dnevu - Iqara, Tiveria in Sahara Johnson, Autumn Rose Barrett in Engedi Allison.

Slika: Crusoe Johnson, Bowen Barrett in Jireh Johnson trenirajo z loki in puščicami. Bratranci se dnevno igrajo drug z drugim.

Slika: Sprašujem se kako daleč bodo lahko šli s tem splavom? Arrow, Crusoe in Jireh Johnson. Upam da uživate ob slikah najinih vnukov.

Slika: Katera bi bila rada pomočnica pri Above Rubies? Našo pomočnico Hannah Ardoin so Campbellovi vnuki zvezali in ugrabili!

Slika: Sharar Johnson z nogami na drevesu pri njihovem domu. Prav tako na svojem hrbtu nosi uteži. Fantje vedno trenirajo in na tem drevesu počno veliko razburljivih stvari. Da se otdrijo pozimi pogosto spijo zunaj, celo pri dveh stopinjah.

Zelo nam je žal da tokratna revija zamuja. Ker Above Rubies živi samo od donacij njenih bralcev, smo čakali na denar preden gremo v tiskanje. Hvala Gospodu, Bog je vedno zvest in zopet smo pri tiskanju. To revijo tiskamo doslej že 32 let in Bog nikoli ni odpovedal podpore skozi Njegove ljudi tekom vseh teh let.

Življenje je napolnjeno z dnevnimi izzivi, toda Bog je dober. Ne glede s čim se soočimo, ima Bog vedno vse pod nadzorom in On je večji kot naše težave. Mi nikoli nismo prikrajšani od Njegove zvestobe. Že to leto smo se srečali z mnogimi izzivi, toda tudi z mnogimi radostmi. Radosti in težave se skupaj zlivajo v našo življenjsko pot, kajne? Zagotovo naredijo življenje zanimivo. Mi nenehno kličemo k Bogu za Njegovo modrost in smo hkrati polni zahvaljevanja za Njegovo ljubezen in dobroto.

Kaj se trenutno v naši družini dogaja? V tem trenutku se trudim napisati ta uvodnik z zlomljeno ramo, nekaj kar naj ne bi počela. Moje največje razočaranje je, da je to čas za sajenje vrta, toda v tem trenutku sem rahlo ovirana.

Zelo smo navdušeni da je Bog našo družino blagoslovil s še dvema dragocenima življenjema. Evangeline v juniju pričakuje desetega otroka in Serene je prav tako navdušena da je ponovno noseča. Rok ima meseca novembra. Veselimo se vsakega novega dojenčka ki je dodan naši družini. Vsak je nova priložnost za Boga da ga uporabi in privede ljubezen in resnico v ta svet.

Družinska praznovanja so ena od mojih priljubljenih stvari v življenju. Vedno delam izgovore da jih lahko načrtujem. Pred kratkim smo se zbrali da se spomnimo naše dediščine. Minilo je leto dni odkar je preminil moj oče in deset let odkar je moja mati odšla v blaženost. Otroci lahko hitro pozabijo svoje prastare starše in mi v njihovih srcih želimo obdržati spomine nanje žive. Vsaka oseba, otrok in vnuk mora vstati in deliti spomine. Prav tako imam kviz o njihovih prastarih starših po obeh straneh družine in za vsako vprašanje katerega odgovorijo dobijo zavojček kikirikijev.

Nosila sem obleko katero mi je naredila moja mama. Bila je dobra šivilja in rada je imela obleke. Moja sestra Kate je prišla noseč bluzo in ljubko broško najine matere in pod njo črno volneno majico najinega očeta. Prav tako je otrokom nudila učenje in jim razkazala poročno obleko najine matere katero je nosila leta 1940 na poročni dan skupaj z opremo ki jo je naredila z zamotanim vezenjem biserov po njenem načrtu. Kate je prav tako šla mimo z rožnatim volnenim puloverjem, ki ima še vedno njen svež vonj.

Nedavno smo uživali ob še enem večeru pesmi. To počnemo od časa do časa. Vsi vnuki se morajo na pamet naučiti in povedati pesem. Tam je dobro občinstvo zaradi mnogih vnukov in to da govorijo pred ljudmi je zanje odlično učenje. Otroci imajo to radi in mi uživamo v poslušanju. Zlatolasa Meadow vedno recitira pesem katero napiše sama. Te večere zaključimo s piškotki ki so jih otroci sami naredili.

Pred kratkim, med šolanjem na domu, sem svoji hčerki Mercy brala govor [Fredericka Douglassa](#). Ta mož je bil eden vodilnih temnopoltih borcev proti suženjstvu v zgodnjih 1800-ih. Med branjem tega govora o suženjstvu sem čutila

da naj bi bilo to namenjeno našemu narodu danes. Kot narod stojimo krivi pred Bogom za skoraj petdeset milijonov dojenčkov splavljenih od primera [Roe proti Wade](#) (op. prev.: Leta 1973 je sodišče v ZDA odločilo da ženska lahko splavi iz kakršnega koli vzroka do točke ko je zarodek sam sposoben za življenje izven maternice z umetno pomočjo – okoli sedmega meseca, to je 24. do 28. teden od oploditve). Dejansko bi število otrok ki so bili od takrat abortirani izbrisali prebivalstvo držav Arizone, Kolorada, Idaha, Iowa, Kansasa, Michigana, Minnesote, Montane, Nebraske, Severne Dakote, Oklahome, Južne Dakote, Utaha, Wisconsin in Wyominga – petnajstih držav tega naroda! In celo to je neskončno majhno če primerjamo z milijonom tistih ki so bili splavljeni s pomočjo tabletk in z njimi povezanih kontracepcijskih sredstev. In sedaj naša vlada dovoljuje splav delnega rojstva (op. prev.: živega dojenčka, starosti 20-26 tednov gledano od trenutka spočetja, izvlečejo iz maminega telesa in medtem ko ima glavo še v telesu ga ubijejo s poškodovanjem možganov in vratne hrbtenice) in raziskovanje matičnih celic. Ko narod preneha ceniti življenje stojimo na tveganih tleh pred Bogom.

Frederick Douglas je izjavil: „Ob času kot je ta, je potrebno žgoče železo in ne prepričevalni dokazi. O! Če bi imel zmožnost da lahko dosežem narodovo uho, bi danes izlil ognjen tok pekočega zasmeha, pogubnega očitka, izsuševalnih pikrih opazk in nepopustljive graje. Ker kar je potrebno ni luč, temveč ogenj; ne nežen tuš, temveč neurje. Mi potrebujemo nevihto, tornado in potres. Občutki naroda morajo oživet; narodna vest mora biti vzpodbujena, dostojnost naroda mora biti vznemirjena, hinavščina naroda mora biti razkrita; in njegovi zločini zoper Boga in človeštvo morajo biti razglašeni in javno obtoženi.“

Moliti moramo da na narod pade duh kesanja. Seveda se mora pričeti s cerkvijo. Sodba se prične naprej v hiši Gospodovi. Toda celo pred cerkvijo pride nazaj k vsakemu posamezniku. Vsi naj bi hodili pred Gospodom z duhom kesanja, jokajoč k Bogu za Njegovo milost.

Tak blagoslov je imeti Above Rubies studio prav poleg Pearlina doma. Nič več nas ne zadržuje s snemanjem in novi CD vam bo kmalu na voljo. Tokrat je posnet posebej za očete. Ta CD z mogočno maziljenimi pesmimi bo v vzpodbudo vsakemu očetu v narodu! Glasbeni slog tega albuma je Country in Blue Grass.

Srce našega Boga Očeta je za srca očetov da se obrnejo k otrokom. Kot očetje rastejo v njihovi od Boga dani vlogi in sprejemajo njihovo maziljenje da zaščitijo, zagotovijo in vzgojijo bogaboječe otroke, tako bo narod ojačan. Narod je lahko močan samo toliko kot so njegovi očetje. Ker so se očetje predolgo odrekli svoji vlogi. Čas je da sprejmemo svojo usodo da pripravijo pot za Gospodov prihod.

Trije očetje pojejo vsak po tri pesmi. Prvi je Charlie Barrett, mož najine hčerke Pearl, ki režira vse *Above Rubies* albume. Charlie je pevec countryja, pisec pesmi in producent.

Tukaj je prvi verz in napev ene od Charlijevih pesmi: *Oče nosi me*.

Šest dni naj bi delal, sem v Knjigi prebral
in verjamem da naj bi moje življenje počivalo v Gospodovih rokah,
toda delo zahteva in prometni zastoji nagibajo k spremembi moj celoten pogled,
ko pridem domov sem imel vse kar sem lahko prenesel.

Potem zaslišim: „Oče nesi me!“
Potem vem da sem tam kjer moram biti
ko zaslišim: „Oče nesi me!“
in čeprav se počutim utrujenega, najdem nov zagon
ko zaslišim: „Oče nesi me!“

Ne morem se upreti da ne bi delila še nekaj besed druge Charlijeve pesmi:
Najbogatejši mož na svetu.

Nekoč sem prosil Gospoda za privilegij in bogastvo,
mislil sem da vem kaj naredi moškega srečnega,
toda nekaj časa sem se bojeval in priplazili so se dvomi
in potem sem neke noči prišel do razumevanja.

In postal sem najbogatejši mož na svetu ko sem zagledal čudež rojstva
Bog mi je dal dragocen biser z velikimi modrimi očmi in zlatimi kodri
in ko sem strmел nad Njegovim ročnim delom
sem vedel da sem najbogatejši mož na svetu.

Potem sem prosil Gospoda za vse zaklade katere lahko držim
tako da bi svoji družini lahko dal vse najboljše
in ponovno, ko so časi postali težki, sem čutil da je moja vera postala slabotna
toda ponovno sem spoznal kako sem bil blagoslovljen.

In postal sem najbogatejši mož na svetu ker sem zagledal čudež rojstva
napolnjen sem bil s ponosom in radostjo ko mi je Bog dal fanta dojenčka.
in ko sem strmел nad Njegovim ročnim delom
sem vedel da sem najbogatejši mož na svetu.

Brian Henningston je oče desetih otrok, trije od njih so poročeni in doslej imata tri vnuke. On je poljedelec v Illinoisu, ki se seli med svojim domom v koruznih poljih osrednjega Illinoisa in Tennesseejem kjer piše družinsko usmerjeno Country glasbo. Blagoslovljeni smo da imamo Briana in Debby za soseda tukaj na Primm Springsu. Z veseljem boste brali čudovito zgodbo na strani 22, ki je Briana navdihnila da je napisal njegovo pesem *Star osem minut*.

Bill Benell, oče, pevec in glasbenik je odigral zapleteno vlogo pri nastanku tega albuma in najinih prejšnjih *Above Rubies* albumih. K temu je prispeval tri ganljive pesmi.

Kaj pa deseta pesem? Meadow Barrett poje pesem ki vas spravi v jok o tem kako je prehitro odrasla.

Prepričajte se da si za svojega moža naročite ta CD, ter za vašega očeta. Ne povejte svojemu možu! Tudi ve si boste ta album predvajale cel dan. Mogoče boste prav tako kupile enega zase in za svoje otroke. Imejte enega za doma in enega za v avtomobil. Poslušajte Serenina in Pearljina glasova v ozadju polnem harmonij.

Medtem ko krepite družinsko življenje naj vas Bog blagoslavlja. Zapomnite si, družina je bila prva ustanova katero je Bog predpisal. Neodvisno od vašega odnosa z Bogom naj bo to vaša prva prioriteta. Ne slabite svoje družine z dajanjem več in več vidikov državi in drugim organizacijam. Izogibajte se tekanju naokoli in vpletanju v karkoli drugega kot v vaš dom. Z deskami zbijte lopute in ohranite gorenje domačih ognjev. Ko mi krepimo družine, mi krepimo narod.

NANCY CAMPBELL, ustanoviteljica in urednica
Primm Springs, Tennessee, ZDA

Poskusi z ljubezenskim seznamom!

Mati Tereza je rekla: „Ni bistvo v tem koliko narediš, temveč koliko ljubezni vložiš v to kar delaš.“ To mi je dalo misliti. Me ženske smo znane po našem strašljivem seznamu opravil „nikoli dovršenemu v treh dneh če me pustite pri miru.“ Kaj če bi se namesto izdelave seznama kaj vse je potrebno narediti, na začetku dneva malce obrnile? Kaj če bi ob koncu dneva naredile seznam vseh „neopaženih“ dejanj ljubezni? Verjamem da bi nam ta seznam več povedal koliko je bil ta dan dejansko produktiven.

Še vedno si moramo izdelati seznam opravil „ZA NAREDITI.“ Ta nas ohranja osredotočene, na poti in dovršitvi tistih stvari za katere smo odgovorne. Mogoče bi lahko na vrhu tega seznama po besedi „narediti“ dodale besede „ob Božjem času.“ Darovanje našega časa Bogu da ga uporabi kot On želi, je čudovito dejanje slavljenja. Nocoj bom naredila svoj seznam in spodbujam vas da ga tudi ve naredite. Mislim da boste presenečene ko boste videle kako veliko ljubezni ste vložile v vaša današnja početja. Podobno, če nimate veliko za dodati na seznam LJUBEZNI, temveč je veliko opravljenega iz seznama ZA NAREDITI, ohranite to v mislih ko boste pisale seznam za naslednji dan. Mogoče bo „ljubezni malce več“ na vrhu tega seznama.

Zamislite si sledeče... ne bo veliko stresa, obljubim:

- poljubiti in obvezati nevidne rane
- malčku sedemkrat prebrati njegovo priljubljeno knjigo
- držati svoj jezik medtem ko fantje po izkopavanju vseh cvetličnih čebulic stopajo po hiši umazani od blata
- službovati nad stranišnim pogrebom ljubljene zlate ribice
- zapeti pesem in se smejati vsakokrat ko je zamenjana plenica – to bi bilo sedemindvajsetkrat
- ljubeče ujčkati in pomiriti malčke z bolečimi zobmi
- vso noč preživeti s čiščenjem bruhanja ker so se otroci odločili da si bodo mikrobe delili drug z drugim
- narediti očetu priljubljeno kosilo
- blago razčesati hčerkinе zmršene lase
- nežno, mirno pomiriti avtističnega sina ko se njegova razočaranja prično stopnjevati
- izpolniti zahtevo svojega moža ki je videti nepomembna
- obvladovati dnevne lekcije, čeprav se počutite duševno iztrošena
- zmanjšati dnevne učne ure spoznavajoč da je pritisk glede te matematične predstave previsok
- ljubeče pobrati čemernega dojenčka ki bi resnično moral počivati dlje, vedoč da bo še dolg večer.
- si vzeti dodaten čas za pripravo zdravega kosila namesto odpiranja škatle s konzervirano hrano.
- pozabite na to da ste potrebna tuša in da imate neprijeten vonj sladkega okusa novega dojenčka
- prositi za odpuščanje potem ko ste prehitro zaskrbljeni nad preveč otročjim obnašanjem večjih otrok
- kadar se zgodi prekršitev Božjih ali hišnih pravil, disciplinirajte pravično, ljubeče in čvrsto
- igrajte se igro namesto da preživite teh nekaj dragocenih „prostih“ minut s knjigo
- pojdite proč od računalnika kadar želite „srfati“ malce dlje, vedoč da je bilo dovolj
- specite piškotke s čokoladnimi koščki in dovoli da vsakdo dobi žlico testa
- pričnite boj z blazinami
- pozorno poslušajte starejšega sina kako vam razlaga kako nekaj deluje za kar imate sicer malo ali nič zanimanja

- odprite ušesa in zaprite usta kadar starejša hči želi „govoriti“
- hvaležno sprejmite šopek regrata (ali močvirske trave)
- kadar želite cel dan ostati v domači halji, se odpeljite do kake na domu šolajoče družine
- plešite z Očarljivim Princem ali Pepelko
- hvaležno sprejmite čaj ali čajno pecivo postreženo v plastičnih posodah podobne vodi in stare piškote
- berite knjigo dovolj starim otrokom ki si jo lahko sami berejo
- naredite koruzo pokovko za družinski filmski večer
- vedro pomagajte pri znanstvenem projektu vedoč da na koncu čaka velik nered
- odpeljite posebnega otroka na poseben olimpijski dogodek in navijajte za vse
- smejite se ko želite jokati

ROBIN McKAY, Graham, Washington, ZDA

mckaycountry@comcast.net, <http://setyourhearttoseekgod.blogspot.com/>

Otroci Chucka in Robin so: Brianne (17), Jesse (15), Jacob (12), Faith (6), Jelena (4) in Nate (2).

Ali stradate za spodbudo?

Pošljite prazno sporočilo na naslov: subscribers-on@aboverubies.org

Prejemale boste redna sporočila predanosti, ki vas bodo hrabrila v vašem visokem klici žene in matere. Občasno boste prejele tudi okrožnico (mini Above Rubies) katera vas bo držala pokonci dokler ne pride naslednja izdaja.

„Vaša pisma predanosti so pijača sveže vode vsaki žejni duši.“

„Balzam moji duši.“

„Vaše predanosti so dragulj.“

Če ste se prijavili na e-poštni seznam in ne dobivate več sporočil, se prosim ponovno prijavite. Včasih poštni strežnik za e-poštne sezname izpusti imena brez kakega razloga.

Above Rubies e-poštni sezname

Pridite in se pridružite preko 2.600 ženam, ki se medsebojno spodbujajo in pomagajo v njihovem visokem klicu materinstva in gospodinjstva.

<http://groups.yahoo.com/group/AboveRubies/>

Informacije: Jillian Stonesifer LtStoney@aol.com

Zakaj ne jaz?

Mati govori o sprejemanju teh ki imajo otroke s posebnimi potrebami

Blagoslovi Kevina in Jodi so: Erika (12), Elijah (10), Nicolas (8), Leah (7), Jacob 4, Sarah (2) in Trinity (1).

Ljudje me pogosto sprašujejo kako uspemo ostati duševno zdravi v našem živahnem gospodinjstvu devetih in moj odgovor je vedno isti: „Je veliko dela, toda je tudi veliko zabave!“ Na tej točki me običajno pogledajo z mešanico naklonjenosti in nejevere, ki se jim riše na njihovih obrazih, jaz pa se samo smehljam in odpravim dalje. Če jih dejstvo da imamo sedem otrok med desetimi meseci in dvanajstimi leti ne šokira dovolj, skoraj vedno ostanejo brez besed ko spoznajo da imajo vsi trije fantje avtizem.

Dolgo nazaj sem brala pesem „Dobrodošli v Holandiji,“ ki opisuje izkušnjo novopečene matere ki je rodila dojenčka s posebnimi potrebami, medtem ko je pričakovala „normalnega“ otroka. Četudi se me je globoko dotaknila, si takrat nisem mogla predstavljati sebe v vlogi matere. Bila sem stara devetnajst let, poročena in že noseča z svojim drugim otrokom. Le malo sem vedela da se bo v nekaj kratkih letih moje življenje dramatično spremenilo ko so moje sinove enega za drugim diagnosticirali za različnimi oblikami avtizma in moje hčerke z drugimi nevrološkimimi motnjami. Nisem se počutila kot „Holandija,“ temveč namesto tega bolj kot „Dobrodošli na Marsu.“

Najina najstarejša hčerka je bila kot malček poškodovana pri cepljenju in je izkusila krče, izjemno visoke temperature in nedelovanje imunskega sistema. Ko je postajala starejša so se njeni simptomi pokazali kot motnja pomanjkljive pozornosti, bojzani in obsedeno-prisilno obnašanje. Ona je bistra in živahna dvanajstletnica, ki še vedno trpi za temi težavami katere so lahko občasno vseobsegajoče. Elijah je sedaj star deset let in čeprav je zelo inteligenten ima visoko delujoč avtizem. Je zelo zgovoren, toda njegovo skromno izgovorjavo je občasno težko razumeti. Prav tako trpi za obsedenim-prisilnim obnašanjem ter trzljamem obraznih mišic katere je videti da ne more nadzorovati. Nicolas ima prav tako avtizem in je najresneje prizadet. Star je osem let in še vedno ne govori. Čeprav poskuša sem in tja povedati besedo ali dve, mu njegova huda [apraksija](#) (op. prev.: ne more formulirati in izvesti nekega giba) otežuje spregovoriti to kar ima v mislih. Četudi je težka komunikacija zanj naporna, je vesel in ljubeč fant z ostrim umom!

Leah je najina draga sedemletnica in hvaležni smo da nima tolikšne stopnje težav kot ostali, toda še vedno se sooča z nevrološkim stanjem imenovanim [motnje obdelave čutnih informacij](#). Ljudje s tem stanjem imajo težavo s svojimi odzivi na

vhodne čutne informacije. To je stanje živčnega sistema ki osebi otežuje uravnavanje svojega obnašanja kadar je soočena z vsakodnevnimi stvarmi s katerimi se vsi srečujemo. Luči so videti presvetle, oblačila se zdijo pretesna, zvoki prehrupni in običajni dnevni nered je lahko ogromen. Prav tako imajo vsi fantje motnje obdelave čutnih informacij, kajti to je ena izmed definiranih značilnosti avtizma. Jakob je star štiri leta in njegov avtizem je padel v zmerno stopnjo, kar pomeni da se glede resnosti nahaja nekje med Elijahom in Nicolasom. Dobro govori, toda njegov jezik je pogosto skriptiran in ponavljajoč. Rad ima glasbo in ima odličen spomin za podrobnosti.

Tekom let smo rasli v spoznanju in po veliko molitvah in biomedicinskih detoksikacij smo lahko srečni da povemo da se naši najmlajši dve dekleti doslej razvijata tipično. Sta naravni, necepljeni in zdravi. Sarah je stara dve leti in glede na svojo starost govori precej bolje kot vrstniki za kar smo vsi hvaležni. Majhna Trinity je stara deset mesecev, toda je miren in vesel dojenček. Podobno kot Sarah ne trpi za katerimikoli groznimi izpuščaji, nervoznostjo ali nekontroliranimi živčnostmi katere doživljajo drugi. Včasih še vedno ne morem razumeti da pri tej starosti spi sedem ali osem ur dnevno. Drugi že leta niso tako dobro spali.

Spoznala sem da večina sveta misli da smo popolnoma neumni ko počnemo to kar počnemo. Brez izjeme me ljudje vedno sprašujejo čemu na svetu imam še vedno otroke ko pa je tako veliko stvari „narobe“ z najinimi ostalimi otroci. Pregarjanje je zaradi šolanja na domu in rojevanja na domu. Pregarjanje je zaradi ne-cepljenja najinih otrok s strupi preoblečenimi v preobleko „imunizacije.“ Pregarjanje je zaradi naravnega življenja ker je „drugačno in drago“ in potem je prav gotovo preganjanje ker imate v tem svetu več kot štiri otroke. Žalostno povedano toda najhujše preganjanje s katerim smo se soočili je bilo ker sem še naprej rojevala otroke s posebnimi potrebami. To je v mojih ustih pustilo grenak priokus in me to tako spominja na evgeničen odnos (op. prev.: da bi vsi ljudje bili enaki, imeli enake gene, enake lastnosti, bili polni, naprimer Hitler in arijska rasa z modrimi očmi...) ki so ga mnogi prevzeli v preteklosti. Na žalost je ta duh dandanes zelo zelo živ in ljudje to nenehno dokazujejo s tem da mi govorijo „kako čutijo“ glede nas.

Če sem slišati grenka, to ni moj namen. Služenje Jezusu je še vedno glavni cilj mojega življenja čeprav je imelo moje potovanje mnogo ovinkov in obratov. Dolgo nazaj sem molila za odgovor kakšno bo moje služenje. Čutila sem se od Gospoda poklicano da zanj naredim nekaj velikega, toda zgrožena sem bila nad tem v kakšno posebno služenje sem se vpletla. Nekoč sem verjela da me je Gospod poklical v delo proti splavom – za življenje (ang: pro-life), toda vrata so se zaprla. Čeprav se mi je lomilo srce, sem vedela da ima Bog zame nekaj drugega. Ravno ob tistem času ko sem izvedela da ne bom prostovoljka v nosečniškem centru je Nicolas pričel kazati znake posebnih potreb in še dva druga otroka sta postajala vedno bolj bolna. Vse to je bila potrditev, da je bilo moje mesto na domu.

Drug za drugim je bilo mojih prvih pet otrok diagnosticiranih z različnimi nevrološki motnjami. Počasi je postalo očitno da bom služila otrokom s

posebnimi potrebami. Namesto da bi se zahvaljevala Bogu, sem jokala in se pritoževala da mi je On dal tako težko breme. „Zakaj jaz, Gospod?“ Spraševala sem in spraševala. Odgovor je bil vedno isti: „Zakaj NE ti?“

Pritisnila sem naprej, navzlic številnim izzivom s katerimi smo se soočali glede otrok in njihovih zdravljenj. Potrebno je bilo nekaj časa, toda navsezadnje sem spoznala da je Bog vedel da bom lahko obvladovala breme. Vedel je da bom zrasla v močno zagovornico s strastjo za otroke s posebnimi potrebami.

Navkljub utrudljivim dnevom s katerimi se soočamo, svoj počitek najdem v Jezusu. Mogoče dobim malo fizičnega spanja, toda samo sebe dnevno opominjala da On nosi moje breme in me vidi celotno. Pogosto imamo opraviti z bolečimi pripombami od sicer dobro mislečih posameznikov, toda naučila sva se da to odvrževa iz najinih hrbtov. Najbolj pogost komentar je: „Čemu si ne vzamete počitek in nimate več otrok?“ Predvidevam da smo preplavljeni s standardi tega sveta. Toda mi smo bogati na poteh katere oni nikoli ne bodo razumeli. Mi imamo Gospoda, mi imamo vedno dobro hrano in v naši hiši je veliko ljubezni.

Odločitev zaupati Bogu na področju plodnosti ni bila lahka. Stara sem šele trideset let; običajno imam bolečine ker imam [fibromialgijo](#) (op. prev.: skupek znakov in simptomov, ki so opredeljeni kot kronične bolečine v mišicah in drugem opornem sistemu - kosti, sklepi, vezi. Za bolezen so značilne bolečine in zbadanje po vsem telesu.) in imam že sedem otrok! Pogosto se sprašujem koliko otrok bova še imela! Zadnjikrat ko sem v mislih delala te izračune, je Bog spregovoril mojemu srcu in rekel: „Jaz lahko storim karkoli, Jodi. Lahko ti dam še pet zdravih deklet kot sta Sarah in Trinity, če Jaz to hočem.“ Da Gospod, vem da Ti lahko... „Ali pa ti lahko dam še nekaj fantov in tokrat mogoče ne bodo avtistični.“ Da Gospod, prav tako vem da Ti, če tako želiš, lahko narediš čudež. In zadnja stvar katero mi je On rekel je bila: „Ti otroci so Moj dar tebi. Nihče na svetu ni popoln, toda še vedno lahko najdeš zadovoljstvo, če sprejmeš to kar imam Jaz zate in se naučiš počivati v Meni.“

Po tem kratkem in močnem pogovoru z Gospodom moje srce ni bilo več obteženo. Pričela sem verjeti da ima On resnično vse pod nadzorom. Spoznala sem da je moja predanost Gospodu in imeti vero v Njegovo zmožnost skrbeti za našo družino največja stvar katero lahko naredim. Nič več se ne sprašujem: „Zakaj Gospod?“ Namesto tega vem, da so najini otroci čudoviti blagoslovi ne glede na to kaj misli svet. Tako sem vesela da me je Bog izbral da sem njihova mati!

JODI BROCK, Phoenix, Arizona, ZDA

jodibrock@yahoo.com

Jodi je ustanoviteljica [AutismHelp4u.com](#). Če imate otroka z avtizmom vam bo ta spletna stran predstavljala veliko vrednost.

Prošnja za službo materinstva

Če bi se morala prijaviti na natečaj za službo materinstva, nikoli ne bi dobila službe. Nikoli ne bi bila zaprosena da pridem na pogovor za službo. Moja prošnja bi takoj po prejetju zadela koš za smeti. Nihče v njegovi ali njeni zdravi pameti me ne bi imel sposobne za to službo. Na tem področju sem popolnoma brez izkušenj ali treninga in nimam ne znanja ne sposobnosti.

Nadalje, če bi raziskovala opis službe, bi našla naslednje potrebne zahteve za to službo:

- deluje nepretrgano z malo ali brez spanja v daljših časovnih obdobjih
- učinkovito se sooča z neredom in zmedo; ima talent za pogovor z več kot eno osebo hkrati, pogosto o različnih temah in z menjavajočimi se decibelnimi jakostmi in je zmožna razrešiti vsako težavo v času ki bo v zadovoljstvo vsem vpletenim strankam
- izkušnje z večopravilnostjo do visokih skrajnosti
- ima instinkt za pozornost do minutnih podrobnosti
- sposobnost da prepreči razdejanje v trenutku ko ga opazi (ali še prej)
- ustvarjalno finančno sposobnost; izkušnje v uspešnem posredovanju s posamezniki na vsaki stopnji inteligenčne skale
- kreativno oblikuje garderobe posameznikov
- medicinske izkušnje z triažo (op. prev.: razvrstitev bolnikov glede na stopnjo obolelosti)
- igralka ki se hitro menja.

Četudi nisem mogla verjeti da ustrezam seznamu, je bil paket s prednostmi za ta položaj tako nepremagljiv da me je potegnilo vanj.

Pričelo se je ko sem prejela vso to pozornost s prvo nosečnostjo. Dovoljeno mi je bilo da sem bila usmerjena vase in služila sebi na vsakem nivoju – verjetno ker bo to povsem zadnjič v mojem življenju in se ne bo nikoli več zgodilo! Razvajali so me, ckrljali, tuširali z blagoslovi in prvič v svojem življenju nisem skrbela glede pridobivanja telesne teže. Lahko sem si brez občutkov krivde kupila nove obleke in moja garderoba ni nič več ustrezala moji novi zaobljeni postavi. Lahko sem bila čemerna in nihče ni bil prizadet; lahko sem bila čudaška in ti okoli mene so se samo pretkano smehljali. Imela sem celo dober izgovor da sem si na delu vzela prosto.

To so bile samo kratkotrajne prednosti. Dolgotrajne prednosti so bile celo bolj donosne dokler ni minila mučilna bolečina prvega dne na delu. Vonj novorojenčka je zaslužnil preko opisljivega. Potegnil me je noter in zaslužnil vsak delček moje pozornosti. Tu ni bilo vprašanja če želim vsak dan služiti kapricam tega popolno nemočnega zavitka velikosti roke do popolne izločitve od vsakogar in česar koli na tem svetu. Drobnceni odzivi tega otroka v odgovor na moje služenje so vpoklicali tako strastna čustva da sem jih hotela izkričati v svet.

Svojega potomca sem pri smehljanju, hoji in govoru nenehno spodbujala da si prizadeva za večjo dovršenost. Potem ko sem bila nekaj časa na delu bi občasno zavrtela nekaj teh dovršitev nazaj – z izjemo smehljanja.

Četudi je bil opis službe materinstva daleč nad mojim spoznanjem, talenti in zmožnostmi, je Bog izbral da me izstrelji na položaj – ne samo enkrat, temveč devetkrat! Njegov podjetniški plan je bil zagotovo daleč nad tistim katerega bi sama sestavila! Kadarkoli sem mislila da sem opravilo obvladovala, mi je On dal novega majhnega nadležneža da izostri moje veščine.

Naučila sem se da niso vse barve otroške plenice dragocene v materinem pogledu, temveč da je dragocen vsak otrok. Spoznala sem da ne glede kako marljivo sem si prizadevala da bi jih enako vzgojila, ima vsak od njih prirojeno osebnost katero je potrebno oblikovati. Večinoma sem odkrila, da če se zanašam na Gospoda, da On usmerja izplen tega izziva materinstva, da je potem vse v redu. On je bil najbolj dragocen svetovalec katerega sem kdajkoli imela. Našla sem nov pomen za: „Vse zmorem v njem, ki mi daje moč.“ ([Pismo Filemonu 4,13](#))

Vedno znova in znova mi je Bog razodeval, da sem se zmožna srečati z izzivi materinstva. Ko nisem mogla videti sadov svojega dela, je On poslal nekoga ki mi je pokazal pozitivne rezultate moje marljivosti.

Večina mojih otrok je odraslih, toda celo danes, ko to najmanj pričakujem, bo Gospod poslal nekoga da pričuje, da sem uspešno zaključila predme postavljeno opravilo. Mogoče nisem zadostila zahtevam za prevzem materinske službe, toda Gospod me je naučil da sem se prilegala potrebam. Ugibam da je On imel prav!

DARLENE STERN, Kewaskum, Wisconsin, ZDA

hesed2@verizon.net

Blagoslovi Davida in Darlene so: Jim (30), Josh (28), Jon (27), Amanda (24), Jacob (22), Ana (20), Alyssa (18), Angela (16) in Amelia (7). Darlene prav tako vzreja čredo mlečnih koz in prideluje vso njihovo hrano.

Kako se boriti kot ženska!

Če živim, se bom boril, kadarkoli moram, dokler je potrebno, dokler ne bo sovražnik premagan in madež naroda opran in očiščen.

~ [Charles de Gaulle](#), 1954

Kralji, možje, fantje... Toda vsake toliko se rodi ženska ki se rada bojuje! Še vedno je jok za bitko v njenih venah kot poskus vladanja na bojevnikovem konju! Lahko tvegam in rečem, Ti si ta ženska! Ti nisi mišljena da bi bila obrzdana. Ti si se rodila za bitko! In akcijska beseda za bitko je „jok.“

Vedno znova in znova Psalmi govorijo o joku h Gospodu. Toda počakajte! Ali nam niso celo življenje govorili naj nehamo jokati? „Obrni se od svojih jokajočih del!“ ali „Prenehaj s svojim govoričenjem ali pa ti bom dal nekaj za čemer boš jokala!“ Danes vas osvobajam teh vzvišenih gestapo glasov! Pojdite naprej. Izjokajte svoje srce in ne prenehajte s svojim govoričenjem! Toda ne drznite si jokati zase! Ne, niti kapljice!

Ali ste jokajoč dojenček ali jokajoča bojevnica?

Solze predstavljajo najmočnejše orožje na svetu in to orožje je bilo dano tebi – ženski! V Jeremiju [9,17-21](#) (CHR) beremo: „Tako pravi Gospod nad vojskami: 'Pazite in pokličite žene žalovalke, da pridejo,... naj zaženejo žalovanje o nas, da bi nam kapljale solze iz oči in s trepalnic naših tekla voda... poslušajte torej, žene, besedo Gospodovo in uho vaše naj sprejme besedo Njegovih ust, in učite žalovati hčere svoje in druga drugo peti žalostinke.'“

Me se moramo naučiti to orožje pravilno uporabljati ker smo v vojni – v vojni ki besni proti normalnosti, ki zasmehuje Boga in proti tiraniji ter nepravici. Me se borimo za naše domove in naše otroke. Kdo je rekel da me nismo mišljene za boj? Besede starodavnih prerokov jokajo k nam: „Varujte trdnjave, zastražite pot, utrdite si ledja s pasom, silno pokrepčajte svojo moč!“ ([Nahum 2,1](#)) Te besede se tičejo tudi nas. Trdnjava je naš dom in cesta nam kaže našo pot.

Študije razkrivajo da ženske mesečno jokajo pet do petdesetkrat, toda moški mogoče samo enkrat mesečno. Če. Nekateri moški nikoli ne jokajo. Živali cvilijo in ječijo, toda ne morejo jokati! Solze so edinstvene ženski in solze premaknejo Boga k bitki! Rodile smo se da bi jokale, torej smo bile rojene za boj! Izbira je: ali bomo jokale kot dojenčki ali jokale kot bojevnice?

Kako jokati kot bojevnica?

Korak 1

Naj vaš obraz sije med bojevanjem!

Bojevnice jokajo solze z namenom. Njihova srca so nastavljena na spoznanje da sam Bog vidi njihove solze in deluje v njihov prid. Obnašanje obupanke je nasprotno od joka bojevnice. Jokajoča bojevnica joka z energijo, namenom in srcem polnim pričakovanj. To spreminja značaj njenega srca da podeli upanje, da, celo radost. Lahko smo radostne med točenjem solz. Bog se joka in smeje.

Ne onesnažite ozračja z jemanjem poguma, slabimi razpoloženji, porazom in potrlostjo – to je sovražnikovo ozemlje. Božje ozemlje so solze z namenom da opravijo nemogoče.

Korak 2

Čutite Božje srce!

Popoln zločin je da vaše solze tratite za nič! To je trošenje streliva! Naše solze morajo zadeti tarčo – vsakokrat točno v sredino tarče! Solze postanejo preplavljajoč ventil tega kar čutimo. Za nas je nujno da čutimo srčni utrip Boga ali pa se bo naših solz polastilo samo pomilovanje - sovražnikov dokončni cilj za naš dar.

Korak 3

Osvobodite svoje solze!

Jeremija [9,20](#) (CHR) nam govori o: „Učite žalovati hčere svoje in druga drugo peti žalostinke.“ Prosim? Mislila sem da me želimo da se one smejejo! Da, me naj bi živele življenje smeha, toda kot je izjavila [Golda Meir](#) (četrti izraelska premierka): „Tisti ki ne znajo jokati s svojim celotnim srcem se tudi ne znajo smejati.“ Zakaj? Bog ve da bo ženska jokala. On jo je ustvaril da naredi toliko več kot druga bitja. On ve da jo je potrebno naučiti za kaj jokati in kako jokati, sicer bo jokala zaradi bedastih majhnih stvari ki nimajo vrednosti ali še slabše, ki so uničevalne.

Me moramo naprej predati zapuščino svojim otrokom da kadar gre nekaj narobe ni čas za jokanje nad nami samimi, temveč jokanje za tem kar Bog želi. Tisti, ki sejejo s solzami, žanjejo z vriskanjem. (Psalm [126,5](#)) Golda Meir je morala poznati svoje Sveto pismo. Kaj bomo me naučile svoje hčere?

Spominjam se da sem slišala zgodbo ki je prišla od [Watchmana Nee](#), o ženski ki je opazila drugo žensko obilno jokati. Odšla je k njej in namesto običajnega: „Kaj je narobe, draga?“ jo je vprašala: „Za koga jokaš?“ Ali je jokala zase ali so bile njene solze za nekoga drugega? Pogosto vse naše solze porabimo zase in tako ne ostane nič kar bi izlite v posredovanju za druge.

Korak 4

Zaobrnite svoje orožje!

Ne moremo si privoščiti zapravljanja en solze jokajoč za samo pomilovanjem! To je tako kot bi imeli mogočno orožje s cevjo usmerjeno v nas. Konča se z eksplozijo v naš lasten obraz. Čudovit ženski obraz lahko v nekaj sekundah spremeni v skaženost! Mikavno je jokati zase, toda še preden se zaveste, tlesk, ima sovražnik vaš um. In potem gre življenje in materinstvo prav tako kot vaš obraz! Ta citat je resničen: „Največje orožje v rokah zatiralca je um zatiranega!“ Niti ne skušajte iti tja. Bojevnica nosi svoje solze kot nakit; druge solze so kot kislina na vaš obraz.

Korak 5

Naj Bog izbira vaše bitke!

Lahko ste skušana da uporabljate vaše solze vsakič ko se vaše srce zlomi ali vam nekdo pove svoje težave. Resnična bojevnica se mora soočiti z bitkami ki so ji še posebej namenjene. Drvenje k vsaki bitki kaže slabo strategijo in slabi bojevnico. Ne sprejmite kakršne koli bitke – dopustite naj jih Bog izbere.

Korak 6

Ne zapravljajte svojih solz!

So časi ko naravno več jokate. Kdo ve kaj se dogaja v vaših možganih ko postanete noseča? Me se smejimo več in jokamo več in polovico časa niti ne vemo čemu. Toda ne zapravite teh obdobji kadar se počutite bolj čustvena in usmiljena. Uporabite jih da čutite bolečino drugih in posredujte zanje.

Izbrane bojevnice sveta porablajo neverjetne količine časa uporabljajoč svoje orožje pod zelo neudobnimi okoliščinami. Kljub katerikoli situaciji s katero se soočijo, postanejo smrtne grožnje sovražniku! Tovarišice bojevnice, če se one lahko naučijo premagati samo pomilovanje nad okoliščinami med uporabo človeškega orožja zavoljo države, potem zagotovo me lahko gredo nad samo sebe in se bojujemo za srce Gospodovo. Poučite se, molite in spoznajte kje se dela krivičnost – potem izjokajte z priprošnjami. Pripravljeni, pozor, ogenj – solze s poslanstvom!

Kdo bi pomislil da smo ustvarjene kot ostrostrelke za Boga! Ko se naše solze mešajo z Božjimi, solzne kaplje bomb eksplodirajo nad vsem kar je nepravilno! Puritanski možje so molili za ta dar, toda Bog ga je dal nam. Me se moramo zbuditi in žalovati. Kitajci pravijo da „Kadar se speča ženska zbudi, se gore premikajo.“

Gore v naši generaciji potrebujejo premikanje.

Trgovina z ljudmi:

Približno osemsto do devetsto tisoč človeških bitij je letno preko mednarodnih meja vključenih v trgovino z ljudmi.

Suženjstvo:

Groba ocena je da je dandanes okoli sedemindvajset milijonov sužnjev, več kot v vseh štiristo letih preko atlantske trgovine s sužnji. Mednarodni urad za delo ocenjuje da sužnji proizvedejo letno dvaintrideset bilijonov dolarjev. Suženjstvo sedaj tekmuje z drogami in nedovoljenim orožjem za najvišje mesto med nedovoljenimi dejavnostmi na tem planetu.

Splavi:

To ne samo da poganja gornja trgovanja, temveč vsakih štiriindvajset sekund ubije nedolžno življenje. Ali jokate solze posredovanja nad tem grozo vzbujajočim izgubljanjem življenj?

Podkupljive vlade:

Ni nam potrebno pogledati v oddaljeno preteklost da bi videli diktatorje ki stiskajo ljudi v Burmi, delih Afrike in Bližnjem vzhodu.

Me kot ženske lahko premikamo te gore! Prosim? Kaj lahko jaz storim brez da postanem odvetnik ali brez preskoka iz doma proč od svojih lastnih otrok da pomagam sirotam? Brez da grem na Tajsko in vzpostavim reševalno ustanovo? Ve lahko kadarkoli naredite najboljšo stvar! Jokajte. Psalm [34,17](#) (CHR) pravi: „Ko kličejo pravični, jih sliši Gospod.“ Moja lastna babica (ki je bila v svojih poznih letih slepa) je dan in noč jokala za prihajajoče generacije naše družine. Stotine tisočev ljudi je prišlo da spozna Gospoda zato ker si je preprosto nadela svoje orožje. [Ana](#) je jokala in svet je dobil Samuela. [Marija](#) je [jokala](#) in Jezusove noge so bile maziljene. [Ester](#)a je jokala in Božji narod je prejel pravico.

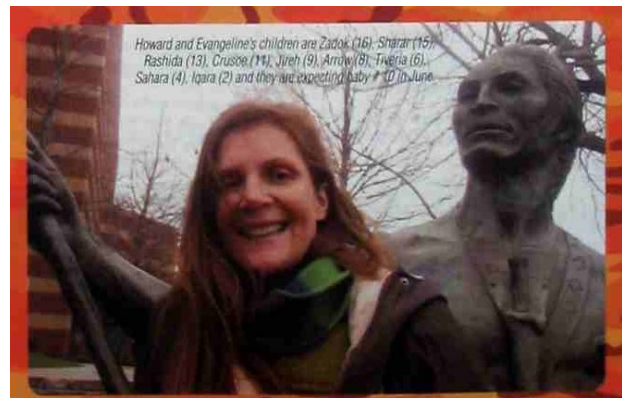
Me lahko nagnemo nebeške posode. Ko se solze posredovanja srečajo z Božjimi imajo moč da spremenijo družbo in prihajajoče generacije, da spremenijo vlade in osvobodijo ljudi in narode ujete v neverjetnih okoliščinah. To je pravica in na ta način se bori ženska!

Vedno vaša prijateljica – Vangi

p.s. Celo življenje joka ne posuši teh žlez!

Evangelina JOHNSON, Primm Springs, Tennessee, ZDA

Otroci Howarda in Evangeline so: Zadok (16), Sharar (15), Rashida (13), Crusoe (11), Jireh (9), Andrew (8), Tiveria (6), Sahara (4), Iqara (2) in desetega pričakujeta junija 2009.

Moj najljubši kruh

V življenju je zelo malo preprostih stvari. Včasih sem sklonjena pod težo bremena kako priti skozi posamezen dan. Moj cilj je poenostaviti in narediti manj odvečnih opravil namesto več. Zatorej če se vam recept za doma, na roke narejen, naraven, sočen, kisel, starodaven polnozrnat kruh, s popolno strukturo sredice in vlažnostjo, ki se nikoli ne drobi in se reže na tanke rezine za sendviče, sliši kot zamotano in težavno delo, tedaj ponovno premislite!

Enkrat tedensko, ali dvakrat ko se vaša družina navadi tega kruha, lahko porabite dvajset minut od mletja do karkoli osušenega in čistega. Meni je potrebno več možganskega prostora da se spomnim kupiti kruh v trgovini kot narediti kruh! In okus, če imate radi pravi kruh, je neprekosljiv.

Nimam prostora kopati v zamotanost te prehranske trdnjave, toda ena misel za razmislek je, da razen če je vaš kruh narejen s kislim testom ali kalčki, je obložen z fitati ki naredijo vaš kruh zelo težaven za prebavo. Ti se vežejo z določenimi vitamini in minerali v vašem telesu in odidejo ven v vaš seč. Fuj! Prebavljivost hranil v zrnu je še en razlog za uživanje kruha s kislim testom. Poleg tega je slasten, značilnega okusa, mnogo ljudem z alergijo na žitarice gre prav dobro s pravim kruhom iz kislega testa.

Ta recept je narejen z dvema žiti. Večinoma iz rži in nekaj pire. Moj razlog za izbiro teh dveh žit je naslednji. Rž je najcenejše žito za nakup v večji količini, kar je plus za veliko družino na skromnem proračunu. Rž se prav tako ponaša z več vlakni kot katerokoli drugo žito kar ga dela prijaznega debelemu črevesju. Rž, tako bogata z vlaknino, naredi [glikemičen indeks](#) tega kruha manjši kot kruh iz drugih žit. (op. prev.: število običajno med 0 in 100, ki živila razvršča glede na to, kako zaužitje določenega živila vpliva na dvig krvnega sladkorja v primerjavi z referenčnim živilom npr. raztopino glukoze ki ima indeks 100. Višji kot je glikemični indeks, hitreje pride do dviga koncentracije glukoze v krvi, posledično do hitrega dviga inzulina, čemur sledi večja pretvorba v trigliceride ki se shranjujejo v maščobne celice in hiter padeč krvnega sladkorja.)

Dejstvo da kislost upočasnjuje hitrost s katero se ta energijska hrana spreminja v sladkor v krvnem obtoku, pomeni da je blagodejno za tiste ki se trudijo opazovati svoj dotok ogljikovih hidratov. Seveda, če ste stari nad trideset let in nimate metabolizem hitrega Gonzalesa, ne sezite po več kot dveh koščkih pri enem obroku. Običajno pojem en velik kos napršen s hladnim stisnjenim oljem ali surovim maslom. Moji otroci ki potrošijo več karbonatov za energijo pojedjo takrat ko so resnično lačni skoraj pet koščkov naenkrat.

Moj razlog za izbiro pire je, ker je bogata z beljakovinami in je nehibridno starodavno žito. Prav tako daje mešanico okusne luknjičaste strukture. Ta recept je prirejen za ti dve žiti in njihova razmerja. Pred skoraj štirimi leti je bilo potrebno celo poletje poskusov da sem prišla do te mešanice.

Poskusite najprej s prav temi zrnji v njihovem točnem razmerju kot je napisano. Če vam je ljubša samo pšenica ali druga žita, se počutite prosti in poskušajte. Najbrž boste morali spremeniti razmerja vode in moke ali vlažnost mešanice. Ključ tega recepta je narediti zffelo vlažen kruh. Če to dosežete, boste poželi super mehke hlebce in ne trde opeke.

SERENE ALLISON, Primm Springs, Tennessee, ZDA

Slika: Seren pripravlja kislo testo z lesenim valjarjem.

Kruh iz kislega testa

Sestavine:

- 2 l doma vzgojenega rženega kislega testa za starter
- 7 skodelic* (1,66l) ržene moke (sveže zmlate če je možno)
- 7 skodelic* (1,66l) pirine moke (sveže zmlate če je možno)
- 3 čajne žličke soli
- 1,5 l vode – lahko več ali manj, kot je potrebno. Pomembna stvar je da dobite pravilno lepljivost, vlažnost, kot gostota skuhanih ovsenih kosmičev.

* 1 skodelica je približno 0,25 l

Postopek:

1. Vse sestavine v vrstnem redu dajte v velik lonec ali skledo in gnetite z velikim lesenim kuhinjskim valjarjem (ali kuhalnico ali drugim orodjem) z vlečenjem valjarja proti sebi in porivanjem proč od sebe – okoli pet oziroma deset minut za tiste ki si želijo posebno oblikovne roke. V lepljivo mešanico lahko daste celo svoje roke in gnetete ter jih, ko končate, dobro operete. Te mešanice ne morete gneti na pultu. Mišljeno je da je videti in čutiti kot lepljiva snov.

2. Da preverite pravilno gostoto preverite sredi gnetenja, rajši kot na začetku ker ko se bodo vlakna glutena pričela povezovati med seboj, bo postalo gsto.

3. Položite v z maslom namaščen pekač da vzhaja. Za dobro vzhajanje svoj kruh vzhajam najmanj sedem ur. Včasih boste dobili zeleno višino po samo štirih urah toda fitati ne bodo odstranjeni dokler ne mine sedem ur. Kruh delam zjutraj in ga pečem za večerjo ali ga naredim zvečer in spečem za zajtrk.

4. Pecite eno uro pri 176°C.

5. Če želite iti celo pot, lahko daste ponev vode pod pekač kar vlaži vaš kruh in pecite vaš kruh v lončenih posodah. Dalo vam bo najbolj odlično skorjo.

6. Da to lepljivo, pocasto mešanico prestavite v posode, navlažite skledico za žita, jo potopite v mešanico in iztresete na vaše pekače. Vsak pekač naj bo velikodušno napolnjen do polovice. Navlažite roke in kruh sploščite s plosko mokro dlanjo.

Kislo testo - starter

Postopek:

1. V sterilizirano posodo (izlijte čeznjo vrelo vodo da se sterilizira) dodajte eno skodelico (0,25l) ržene moke in eno skodelico čiste vode. Imejte to na kuhinjskem pultu prekrito s tkanino ki diha. Sedem dni zaporedoma vsak dan prestavite v novo sterilizirano posodo in dodajte eno dodatno skodelico ržene moke in eno dodatno skodelico vode. Menjajte posode da se prepričate da ne ujamete slabih bakterij med privlačenjem vaših divjih kvasovk iz zraka.
2. Po sedmih dneh naj bi bil vaš starter peneč in gobast, lepo naj bi dišal in bil kislega okusa. Če ste ujeli vaše kvasovke, postavite vaš nov starter v čist dom – plastično ali stekleno posodo ki bo držala tri litre tekočine. Nikoli ne uporabljajte kovine. Sedaj ni več potrebe po menjavi posod.
3. To je sedaj družinski ljubljencek. Enkrat na mesec ga vzemite ven in očistite njegov dom. Dnevno ga hranite z eno skodelico moke in eno skodelico vode. Pokrijte s tkanino ki diha – sama uporabljam mrežasto plastično vrečko. Te so čudovite ker dovoljujejo zrak in hkrati ne pustijo blizu mrčesu.
4. Ko vaš starter hranite in mešate lahko uporabljate samo plastične ali lesene pripomočke. Brez kovine prosim ali pa boste ubili vašega novega ljubljenceka.
5. Uporabite vaš starter in pecite ko je vaš starter ponovno narasel. Vedno pustite najmanj eno skodelico da raste v svoji starter hišici. Če ste ujeli dober starter naj bi se vaš kruh lepo dvigoval in ter bo visok in nikoli ne bo kot opeka.

Dobrodošli nasveti

1. Če zaradi kakega razloga niste pustili skodelice, temveč samo žličko starterja, potem ga hranite z žličko moke in žličko vode. Po nekaj urah ga hranite z dvema žličkama obojega in potem še čez nekaj ur ponovno s štirimi žličkami obojega dokler ponovno nimate skodelice in potem nadaljujte kot običajno.
2. Včasih boste želeli peči prej kot zraste vaš starter. V tem primeru če imate liter starterja ga lahko hranite z litrom moke in litrom vode vsak dan. Ključ je da vašemu starterju ne daste več hrane kot je prostornina vašega starterja. Preveč ga boste oslabili in bo umrl.
3. S svojo materjo sva našega ljubljenceka obdržali živega skoraj štiri leta odkar sem prvič naredila starter. Dobra ideja je da nekaj vašega starterja delite s prijateljicami. Če odidete ali ga pozabite hraniti ga boste lahko nekaj dobile nazaj od nje. Mama me je rešila v več primerih.
4. Če zaradi kakega razloga ne morete ujeti starterja (v nekaterih prostorih divje kvasovke mogoče niso tako plodne), naročite enega. Hranite ga kot je pojasnjeno. Če želite da bo ta recept za kruh uspešen, ga hranite samo z rženo moko.

Na Above Rubies YouTube kanalu <http://www.youtube.com/aboverubiestennessee> lahko opazujete kako Serene izdeluje njen kruh iz kislega testa.

Blagoslovljen dom

„Blagoslovljen je ta dom v katerem novoporočeni par posveti svoje duše Kristusu. Blagoslovljeno naj bo družinsko Sveto pismo v katerega so bila pravkar vpisana njuna imena. Blagoslovljene ure jutranje in večerne molitve. Blagoslovljeni Božji angeli ki se zvrstijo krilo ob krilu na domom in delajo baldahin luči in ljubezni ter blaženosti.“

[T. De Witt Talmage](#)

Čas za fakulteto!

Kako si to lahko privoščimo?

Najti nadomestek za fakulteto je za mnogo družin te dni nujno potrebno – in to zaradi več kot enega razloga. Finančno govoreč je fakulteta izven dosega mnogih. Na primer, ob koncu leta 2008 je državni center za javno politiko in višjo izobrazbo izdal poročilo '[Measuring Up 2008](#)' (Merjenje do 2008) - Izčrpno poročilo o dostopnosti fakultet po zveznih državah ZDA. Na žalost, toda ne presenetljivo, je devetinštirideset držav na pregledu padlo in tako je postalo jasno da je fakulteta resnično nedostopna za velik del ameriške populacije. Poročilo je prav tako pokazalo da so se šolnine za fakulteto od leta 1982 več kot trikrat povečale – znesek ki je usklajen glede na inflacijo in pelje k izračunu fakultetnih stroškov po finančni pomoči (šolnine in dotacije) in so bile množene k spodnjemu znesku.

Finančni stroški fakultete so samo vrh ledene gore. Svobodomiselni profesorji so na slabem glasu ker namerno zlorablajo dovzetne ume njihovih študentov da jih pohujšajo z brezbožnim mišljenjem in opravičilom za greh. Dodatno, študentje na univerzitetnem zemljišču (ang. campus) so izpostavljeni življenjskim stilom ki so v direktnem nasprotju svetopisemskim standardom. Življenje v študentskih domovih je pogosto preveč prevzemajoče za mlado osebo da bi nadaljevala z iskanjem bogaboječega življenjskega stila po nenehnem izpostavljanju pokvarjenim vplivom od njihovih kolegov. Blagoslov je, ko študentu ni potrebno skrbeti glede takšnih potencialnih opustoševalnih motenj temveč se lahko namesto tega osredotoči na študij kot tudi na druge Boga čast izkazujoče iskanje.

Razmišljanje izven okvirov

Na domu šolajoči so sebe postavili tako da razmišljajo izven šolskih okvirov da se izogonejo pastem današnjih šolskih sistemov – ne glede ali na osnovni ali srednji ali fakultetni stopnji. Za razliko od milijonov ki so obtičali v šolskem sistemu, so na domu šolajoči starši in študentje odprti za fakultetne izbire ki vključujejo online tečaje in učenje na daljavo. Kakorkoli, mnogo družin še vedno svoje otroke izobražuje na način tega sveta, z na stopnje razdeljenimi, dejstva poudarjajočim

pristopom. Slučajno ima ta sistem „šolanja“ nedaven pojav z datumom nastanka v zgodnjih letih dvajsetega stoletja.

Na obratu dvajsetega stoletja so bili tovarnarski mogočniki kot sta Henry Ford in John D. Rockefeller Sr. v veliki meri odgovorni za investiranje v sistem izobraževanja ki bo proizvedel generacijo študentov ki se nikoli niso naučili razmišljati o svojem življenju, temveč so bili prvenstveno trenirani da delajo v tovarnah in izvajajo služabniška opravila. Diplomantje iz na novoustanovljenih javnih šol so bili pazljivo naučeni kaj misliti, toda ne tudi kako misliti. Še en vidik te nove metode šolanja je podpiral združitev učbenikov v izobrazbo, nasprotno od študentov ki so se učili iz klasičnih del kot so to imele prejšnje generacije že stoletja. Več o tej negativni revoluciji v ameriškem izobraževanju si lahko preberete v knjigi avtorja [Johna Taylorja Gatta](#) knjigi [Podtalna zgodovina ameriškega šolanja](#).

Model izobraževanja katerega se poslužuje mnogo doma šolajočih datira učenju dvajsetega stoletja – razdeljenemu na stopnje. Učenci se v tem modelu osredotočajo naenkrat samo na eno temo, izpopolnjujejo samo eno „enoto“ preden se premaknejo k naslednji. Ta pristop k učenju ima precej vzporednic temu o [ustanovnih očetih Amerike](#) - nekaj velikih umov in večinoma bogaboječih posameznikov v Ameriški zgodovini.

Izobraževanje na način ustanovnih očetov

Lahko se sprašujete kako so lahko možje kot Thomas Jefferson, James Madison in James Monroe diplomirali na univerzi pri starosti ko večina mladih ljudi šele zaključijo srednjo šolo. Odgovor je precej preprost: univerza leta 1700 še ni obstajala. To dejstvo je nevljudno sprejeto od fakultetnih uradnikov da sta prvi dve leti univerze malce več kot ponoven pregled srednje šole. Ustanovni očetje so se lahko vkrcali na univerzitetna učenja pri isti starosti kot sedaj Ameriški dijaki pričenjajo s srednjo šolo.

Na primer, Thomas Jefferson je diplomiral na Univerzi William & Mary pri starosti osemnajstih let po samo dveh letih študija, ker se je zgodaj v svojem šolanju naučil kako misliti. Jefferson je pričel s študijem klasičnih jezikov preden je bil star deset let; njegova izobrazba vsebuje zlasti slovnico, logiko in prepričljivo javno govorjenje ali „retoriko.“ Kasneje je študiral z Georgom Wythe, pravnim zastopnikom ki je preživel čas kot mentor mnogim mladim možem kot je bil Jefferson. Jefferson kot bodoči pisec [Deklaracije neodvisnosti](#) preprosto ni bil naučen kako dobiti dobro oceno. Namesto tega se je naučil kako razviti inovativne zamisli o življenju, družbi in vladi. Uporaba podobnega pristopa kot ustanovni očetje ki študentom omogoča da zaključijo diplomu kmalu po srednji šoli se je končala.

CollegePlus!

Program za učenje na daljavo

Od začetka v letu 2005 je [CollegePlus!](#) pomagal stotinam študentov prislužiti BA - (bachelor's degree - diplomu dodiplomskega študija) v povprečju v dveh letih za manj kot 10.000 € uporabljajoč [CLEC](#) teste (College Level Examination Program – serija 90 minutnih testov ki preverijo znanje na različnih področjih in jih univerze priznavajo), izpite [DANTES](#) (zelo podobno CLEP) in online tečaje skozi vrsto področnih pooblaščenih univerz. Učencem nič več ni potrebno preživeti nekaj let med opečnatimi in z malto ometanimi univerzitetnimi zemljišči.

Študentje so prav tako spodbujeni, čeprav ni zahtevano, da si prizadevajo postati stažisti glede na njihovo področje študija. Na ta način si pridobijo izkušnje iz prve roke kot tudi možnost da si ustvarijo mapo z opisi svojih del (portfelj) da pridobijo univerzitetno oceno. Osebe diplomskih svetovalcev na CollegePlus! prav tako pomaga študentom pri odločitvah in sestavijo osebni diplomski načrt in časovni raspored. Kot dodatek College Plus! družijo študente z izkušenimi inštruktorji ki jih pazljivo vodijo skozi proces prislužitve diplome s tem da zagotavljajo bogaboječe mentorstvo in odgovornost vključujoč poučne študentske napotke in študijske smernice za vsak posamezen test.

Učenje na daljavo brez CollegePlus!

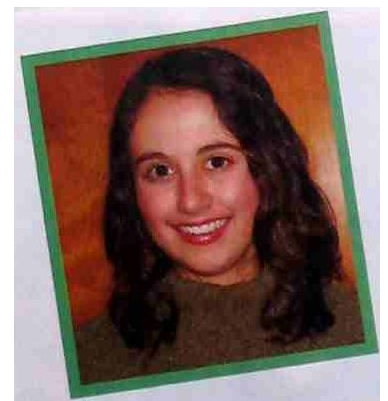
Za tiste študente ki se čutijo na svoji poti zaupne lahko svojo akreditirano diplomu zaključijo brez pomoči osebja CollegePlus! Katerokoli pot izberete za vašega otroka je šolanje na domu skozi čas po srednji šoli dobrodošla izbira težkemu in po možnosti škodljivemu sistemu v katerega je večina študentov prisiljena vstopiti če želijo pridobiti svojo diplomu.

SHAWN COHEN, referent za stike z javnostjo, Canyon Lake, Texas, ZDA
shawnc@collegeplus.org

Za več informacij pojdite na www.collegeplus.org/rubies, tel: 830-885-5432

To lahko naredim sama na domu!

Konec septembra 2007, pri starosti sedemnajstih let, v svojem zadnjem letu srednje šole, sem pričela z univerzitetnim študijem na domu. Ker sem bila že celotno svojo šolsko kariero šolana na domu, nisem imela namena zaključiti diplomu skozi tradicionalne oblike obiskovanja učnih ur v univerzitetni učilnici ali preživeti štiri leta ali več na univerzitetnem zemljišču.

Sedaj, petnajst mesecev kasneje imam 87 kreditnih točk.

Sem pod 9.200 EUR in sem na dobri poti k zaključku svoje BA iz angleščine.

Upam da jo bom v celoti zaključila to poletje, eno leto po srednješolski maturi. Skozi oster pristop k univerzi nisem samo prihranila dragoceni čas, temveč niti jaz niti moji starši nismo šli v kakršnekoli dolgove na račun moje univerzitetne izobrazbe.

Svojo mati Sylvio sem prosila za pojasnitev njenih občutkov ko sem pričela s svojim univerzitetnim študijem na domu. Univerza je lahko videti preplavljajoča tolikim staršem, toda učenje na daljavo je mojo mamo zadovoljilo.

Mamin izkupiček

V mojih mislih ni bilo dvoma da je Gospod vodil Christino k učenju na daljavo ko se je vpisala na CollegePlus! Bila sem navdušena in vznemirjena nad možnostmi in hvaležna sem bila da bo živela doma. Rahlo sem bila zaskrbljena, misleč, da je „ne bom imela priložnosti videti“, ker bo tako vneto študirala. Kakorkoli, videla sem jo več kot sem mislila da jo bom in to je bilo obdobje ko sem se na višji stopnji naučila spoštovati njen urnik.

Moje predvidevanje je bilo in je še, da je ona mlada dama pri starosti osemnajstih let, ki ima svoje interese in odgovornosti dodane k njenemu siceršnjemu življenju z ostalo družino. Vedno mi je pripravljena pomagati na kakršen koli način. Ima srce služabnice, toda naučila sem se da tega ne izkoriščam.

Razen tega, če bi bila Christina proč na univerzi, ne bi bila tukaj da bi ohranila svoje odnose z nami. V tem obdobju jo imam rada doma in dalo nama je priložnost da se kot mati in hčerka še bolj zblížava!

Glede same diplome sem imela nekaj skrbi glede njene pravne veljavnosti. Imeti najboljše uradno priznanje dandanašnji veliko pomeni diplomskim šolam in potencialnim delodajalcem. Kakorkoli, po pogovoru s predstavniki CollegePlus! na našem državnem shodu na domu šolajočih in svojem lastnem raziskovanju, sem lahko videla da je področno priznanje katerega nudi univerza najbolj sprejeto na visokih šolah in podjetjih po ZDA in po svetu. Ker CollegePlus! študentje tipično diplomirajo na posamičnih različnih krajevno pooblaščenih univerzah imajo isto možnost kot katerikoli drugi študent, da si prizadevajo za univerzitetno diplomu na univerzi po svoji izbiri in/ali je najet preko delojemalca ki zahteva diplomu.

CHRISTINA IN SYLVIA DRISCOLL, Athens, Ohio, ZDA

christinadriscoll@truevine.net

Ohranite ogenj da gori zjutraj in zvečer Prižgite ogenj v narodu

Slika: Colin, Nancyjin mož bere Biblijo svoji družini.

Ob minulem božiču mi je moja draga prijateljica podarila izvod štiristote obletnice [Ženevskega Svetega pisma](#) (op. prev.: angleški prevod z dodatnimi sprotnimi napotitvami na druga mesta, opombami in s krepkimi besedami polnimi energije, prvi strojno natisnjen). Bila sem navdušena. To je velik zaklad.

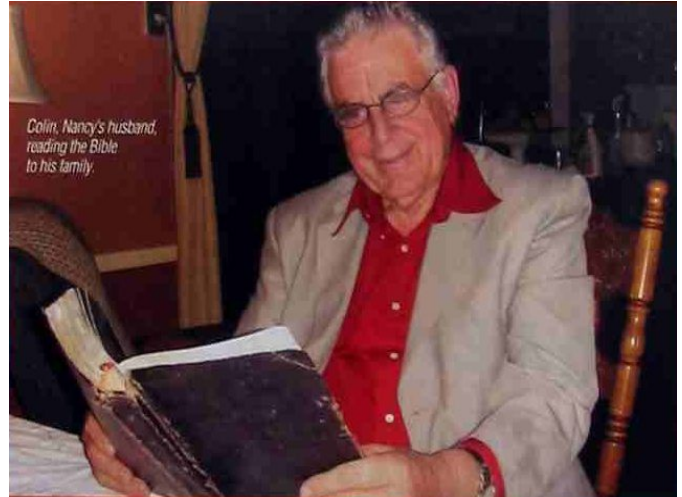
To Sveto pismo je bilo natisnjeno leta 1599 in takrat je prvič prišlo v roke običajnih ljudi. Vplivalo je na Anglijo, Škotsko in konec koncev tudi Ameriko. Ob času ko je to Sveto postalo

dostopno, je bila Anglija v neciviliziranem stanju. Ljudje so bili malodušni in potrti, toda ko je Božja Beseda prodrla v njihova srca in mišljenje, se je obnašanje spremenilo. Samo osemindvajset let po prvem tisku je bilo rečeno da Anglija postaja kot „ljudje iz Knjige.“

Dr. Marshall Foster, ustanovitelj in predsednik inštituta [Mayflower](#) pravi: „Nobeno pretiravanje ni če rečemo da je bila Ženevska Biblija osrednji pobudnik ki je Anglijo, Škotsko in Ameriko pognal ven iz suženjskega fevdalizma v višine krščanske civilizacije.“ Širil se je blagoslov samouprave, proste iniciative, izobraževanja, kreposti, zaščite žensk in otrok in bogaboječe kulture. Sprožil je veliko misijonarsko gibanje, ekonomske blagoslove in politično ter versko svobodo.

Mi imamo sedaj Božjo Besedo v naših rokah že več kot 400 let. Večina domov ima več kot samo eno Sveto pismo. Mi imamo v našem domu preko 30 Svetih pisem (vključujoč različne prevode). Mednarodno združenje Gideon je Sveto pismo položilo v vsak motel in hotel v tem narodu. Vendarle sedaj, namesto da bi videli naraščanje v bogaboječnosti zaradi blagoslova ker imamo Božjo Besedo tako brezplačno na voljo, vidimo upadanje v bogaboječih krepostih. Trenutno mišljenje, celo v večini cerkvah, je bolj humanistično kot bogaboječe. Kako je to mogoče? Ali je to zato ker čeprav imamo Božjo Besedo je ne beremo več?

Ljudje hodijo v cerkev da slišijo Božjo Besedo, čeprav dovolj čudno, je mogoče dandanes ne slišijo vedno. Nedavno sem bila na sestrinem domu in na televiziji poslušala popularnega pridigarja ki ima v cerkvi okoli trideset tisoč vernikov. V svoji roki ni držal Svetega pisma, niti ni omenil Svetega pisma. Bil je čudovit, spodbuden govor, toda to je bilo vse.

Navkljub temu ni cerkev ta na katero naj bi se mi zanašali. Temveč je to dom. To kar se dogaja na domu vpliva na naše otroke in posledično na narod. Verjamem da se potrebujemo v naših domovih vrniti nazaj k branju Svetega pisma in skupni družinski molitvi. To naj bi bila vsak dan prioriteta številka ena. To naj bi bilo bolj pomembno od šolanja, športa in vseh dodatnih aktivnosti v učnem načrtu, katere so se dandanes polastile naših življenj.

Bila sem zelo zavzeta za branje mojega novega Ženevskega Svetega pisma kot obliko molitve ki naj bi se uporabljala v zasebnih domovih vsako JUTRO IN VEČER. Jutranja in večerna molitev sta bili napisani kot vodilo za družinsko skupno molitev v njihovih domovih.

Te molitve niso bile majhne „blagoslovi me“, temveč so bile dolge. Branje jutranje molitve je trajalo več kot pet minut in preko pet minut branje večerne molitve.

Moja iskrena prošnja je da bi se družine vrstile k temeljnim blagoslovom za njihove domove in konec koncev tudi narod. Ta temelj je svetopisemski princip jutranjega in večernega družinskega oltarja. To je načelo katerega je postavil Bog v časih skrinje zaveze in divjine. Duhovnikom je bilo zapovedano da ohranjajo ogenj da nenehno gori na oltarju. Bog jim je zapovedal: „Nikoli naj ne ugasne.“ (Levitik – Tretja Mojzesova knjiga [6,13](#)). V čem je skrivnost ohranjanja gorenja? Vsako jutro in vsak večer so morali očistiti pepel in dodati več lesa. Na ta način so ohranjali gorenje. To govori o očiščenju nesnage in odpadkov v našem življenju in biti deležen sveže mane iz Božje Besede. Enkrat dnevno ni dovolj da se ohrani gorenje ognja v naših srcih in našem družinskem življenju. Mi to potrebujemo zjutraj in zvečer.

Toda to ni bilo vse. Duhovniki so morali ohranjati nenehno gorenje svetilk na sedmeroramem svečniku (op. prev.: Eksodus, druga Mojzesova knjiga [25,31-40](#)). Kako so to naredili? S prirezovanjem stenja in dolivanjem olivnega olja vsako jutro in večer. Mi moramo priti skupaj kot družina v molitvi, jutranji in večerni ter jokati h Gospodu za Njegovo modrost in maziljenje. Olje ponazarja Svetega Duha. Oh, kako moramo biti nenehno napolnjeni s Svetim Duhom da ohranimo Božjo ljubezen in da Njegova prisotnost napolnjuje naš dom. Prav tako potrebujemo maziljenje Svetega Duha da nam razjasni Božjo Besedo.

Vsak teden so za to določeni duhovniki spekli 12 hlebcev kruha od katerih je vsak predstavljal en Izraelov rod. Hlebci (ki ponazarjajo vzdrževanje in živo Besedo) so bili položeni na Mizo obličja ki je bila na desni strani križeve roke (šotor je bil v obliki križa) in templja, sedmerorami svečnik je bil na levi. Luči templja so sijale na kruh, spominjajoč nas kako je Sveti Duh ta ki v nas razodeva Božjo Besedo.

Prav tako so morali duhovniki vsak večer in jutro zažgati kadilo. Kadilo govori o molitvi, priprošnji, hvale in slavljenju. V Razodetju [8,3](#) (CHR) preberemo da: „*In mu je bilo dano mnogo kadi (angelu), da jih daruje z molitvami vseh svetih na oltarju zlatem pred prestolom*“. Kadilo je bilo darovano na oltarju, kar govori o žrtvovanju. Vem da je čas za vsakodnevno jutranjo in večerno skupno družinsko molitev lahko videti kot žrtvovanje, toda izplen ne-molitve je še večje žrtvovanje.

Verjamem da je v naših domovih v teh časih največje pomanjkanje molitve. To je šibka točka. To je razpoka v temelju. Jezus je rekel: „*Dom moj naj se imenuje dom molitve.*“ (Evangelij po Mateju [21,13](#), CHR) Ali naši domovi resnično pripadajo Bogu? Če je to resnično Božji dom, bo dom molitve. Ali vaš dom smatrate za dom molitve? Molitev naj bi bila spontani del naših življenj skozi dan. Kakorkoli, prav tako je pomembno vzpostaviti dogovor o terminu.

Brez dnevnega razodetja Božje Besede se nagibamo k človeškemu mišljenju. Izaija [55,8-9](#) nam govori da naše misli niso Božje misli. Njegove poti so višje kot naše misli in poti. Če ne iščemo nenehno njegovo mišljenje in Njegove misli, se bomo naravno obrnili na napačno pot. Spoznala sem, da potrebujem dnevno Božjo Besedo da me ta ohrani skladno.

Sprašujete kako naj s tem uspem v našem domu? Življenje je zelo zaposleno. Tako veliko se dogaja. Vsakdo gre sem in tja. Da, preobrnilo bo vaše družinsko življenje. Potrebno bo odrekanje. Potrebno bo spremeniti vaš življenjski slog. Morali boste odrezati stvari za katere mislite da so pomembne. Toda niso tako pomembne kot da dajemo Bogu prvo mesto v našem domu. Te niso tako pomembne kot ohranjanje gorenja ognja v vaših srcih in srcih vaših otrok. Te niso tako pomembne kot je ohranjanje olja Svetega Duha da napolnjuje naša srca. Te niso tako pomembne kot ohranjanje kadilnih žrtvovanj z molitvijo in priprošnjami katere napolnjujejo vaš dom s tem čudovitim sladkim vonjem.

Spominjam se ko je moja sestra na svojem domu šla skozi zelo težavne čase. Soočila se je s težkimi bitkami in posledično preživela veliko časa v molitvi. Ko so ljudje prišli v njen dom so rekli: „Lahko čutim Božjo prisotnost.“ Še vedno se sooča z bitkami, toda molitev je privedla Gospodovo prisotnost. Tudi vi se lahko soočate z bitkami v vašem domu. Bodite ohrabreni. Prisotnost Boga ki prihaja skozi molitev bo prekosila težave bitke.

Vsako jutro in večer so morali duhovniki na oltarju prav tako darovati jagnje. Odrekanje bo nujno.

Sprašujem se kako dolgo bomo mi nadaljevali kot krščanska družina v našem viharju aktivnosti. Šport, poučevanje, učenje in zabava, vse se zdi bolj pomembno kot načelo katerega je Bog postavil za nas. Verjamem da če bi vsaka družina ki priznava ime Boga, prišla nazaj k temu temelju v svojih domovih, bi doživeli preobrat v narodu. Dokler mi vse drugo postavljamo pred tem, mi s svojimi dejanji kažemo da je Bog zelo nizko na seznamu v naših življenjih. Mi našim otrokom kažemo da Bog nima prvega mesta v naših srcih ali v naših domovih. Pred našimi otroci smo mi hinavci. Mi govorimo da je On Gospod naših življenj, toda mi niti nimamo časa preživeti dvakrat dnevno v Njegovi prisotnosti, kličeč k Njemu in prisluhniti Njegovemu nasvetu.

Mogoče se vam zdi preveč preplavljajoče da bi vse to naenkrat izvršili. Zakaj se ne bi pričeli zbirati skupaj vsaj enkrat dnevno. Mogoče je najboljši čas ob koncu večernega obroka. Naredite to kot navado da ob koncu vsakega dneva skupaj zberete celotno družino in pustite ob strani vse druge aktivnosti in opravila. Skupaj

pri koncu večernega obroka odprite Božjo Besedo in potem skupaj molite.

Ker smo zjutraj zaposleni in mora vsak oditi po različnih službah, nam moj mož Colin bere Božjo Besedo in moli. Kakorkoli, zvečer si vzamemo več časa. Naše branje ni predolgo, toda o tem se pogovarjamo in Colin zastavlja vprašanja. Mi potem za mizo molimo tako da vsaka oseba moli. Mi imamo pogosto okoli naše mize deset do dvanajst sedečih, tako da to zagotovo naredi dobro molitveno srečanje. Mi molimo za trenutne potrebe, toda tudi za narod, za Izrael, za preganjano cerkev in druge narode katere Bog položi na naša srca.

Predstavljajte si da bi vsaka Bogaboječa družina pričela skupaj moliti za svoj narod ob koncu vsakega obroka! Kakšna mogočna moč kadil bi se dvigala pred Prestol. To ne bi samo obdržalo goreči ogenj Boga v naših družinah, toda prav tako bi pričelo z ognjem v narodu. [E. M. Bound](#) piše: „Kakor mi cenimo in postavimo molitev, tako mi cenimo in postavimo Boga. Dati molitvi drugo mesto je postaviti Boga na drugo mesto v življenjskih zadevah...“

Družine so tiste, ki bodo privedle Boga ponovno v naš narod; družine ki vedo kaj pravi Bog v Svoji Besedi in ne da se pustijo vplivati s človeškim mišljenjem našega dne; družine ki vedo kako moliti za ogenj Boga v njihove duše in nazaj v narod. In prosim, ne prezirajte molitve majhnih otrok. Ko molite naokoli mize naj otroci ne bodo izpuščeni. Bog sliši molitve majhnih otrok ne glede kako slabotne so.

Pred kratkim sem v Eksodusu (Druga Mojzesova knjiga) [25.30](#) (CHR) prebrala: „*In položi na mizo hlebe obličja, ki naj bodo pred obličjem Mojim neprestano.*“ Sedaj sem položila veliko Sveto pismo z velikimi črkami na sredino naše jedilnice z dvema svečama na vsaki strani tako da imam lahko kruh (Božjo Besedo) nenehno na mizi. Videti je čudovito, toda prav tako doda posebno vzdušje v jedilnici. In vsakokrat ko grem mimo prejmem majhno podporo. Naj boste poznani kot družina „iz Knjige“ in naj bomo mi kot narod znani kot „ljudje iz Knjige.“

NANCY CAMPBELL

Več o jutranjem in dnevnem načelu si preberite v:

Ogenj naj gori neprenehoma - Levitik (Tretja Mojzesova knjiga) [6.8-13](#) (CHR)

Svetilka naj gori neprenehoma - Eksodus (Druga Mojzesova knjiga) [27.20-21](#) (CHR)

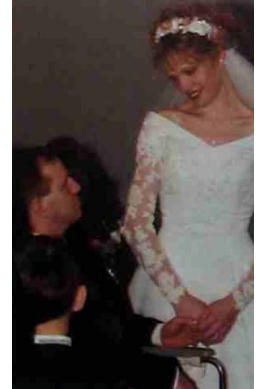
Kadilo naj gori neprenehoma - Eksodus (Druga Mojzesova knjiga) [30.7-9](#) (CHR)

Večerno in jutranjo darovanje - Eksodus (Druga Mojzesova knjiga) [29.38-42](#) (CHR)

Poroka mojih sanj?

V zadnji številki Above Rubies smo natisnili čudovite zgodbe o dvorjenju z drugačnostjo. Spodnje pričevanje ni prišlo pravočasno, toda nisem se mogla upreti temu da ga ne bi natisnila v tej številki. Smejali se boste in jokali!

V mladih letih sem bila ohrabrena da molim za svojega moža. Ko sem bila stara trinajst let sem si naredila molitveni seznam, popoln s posebnimi podrobnostmi glede videza, osebnosti in prav tako zaščite in duhovne rasti za svojega bodočega moža. Zanj sem verno molila kdorkoli ali kjerkoli je že bil. Sanjala sem o poroki pri osemnajstih ali devetnajstih letih. Kakorkoli, medtem ko sem imela petindvajset let sem se pričela spraševati če se bo moj zakonski stan sploh kdaj spremenil od tega da bi bila stara devica.

Bila sem stara petindvajset let in primerno neporočeno dekle, mnogi so bili ženitni posredniki z dobrimi nameni. Pravzaprav, jaz naj bi se novembra srečala s fantom pridigarjem (in odlej srečno živela). Toda, medtem ko je bilo vse to v delu je prijatelj mojega očeta, pastor iz Severne Virginije konec tedna štirinajstega oktobra pridigal prebujensko srečanje v naši cerkvi. Vedel je, da samski moški v eni izmed njegovih cerkva, kuloarski politik, potrebuje ženo. Prav to kar sem potrebovala – še en poželjivec da premeša lonec! Vso pot brcajoč in kričeč sem jih poslala domov s sliko in e-mail naslovom da si izmenjava e-naslov s „popolnim ženinom“ in upala sem da se bodo informacije izgubile in pozabile. Ravno nasprotno. Teden dni kasneje sem prejela uvodno e-sporočilo od Douga.

Sedaj sem bila v dilemi. Samo čez štiri tedne, teden dni pred dnevom zahvalnosti, sem imela že dolgo v naprej pripravljeno srečanje s fantom pridigarjem. In sedaj naj bi se po dnevu zahvalnosti srečala z Dougom. Poslala sem zelo hladen in zdolgočasen odgovor upajoč da ga bo splašilo pred morebitnim razmerjem. Ni bil splašen. Odgovoril je še z večjim zadovoljstvom! Čemu bi Bog dovolil da ostanem samska do petindvajsetega leta starosti in me potem nenadoma bega z dvema skrivnostno odprtimi vrati skozi katera naj bi vstopila?

Molila sem kot že nekaj časa nisem molila. Na eni strani imam mladega pridigarja, odrešenega v rosni mladosti in vzgojenega v vzornem pastorjevem domu. Na drugi strani je bil Doug ki je odrasel v domu kjer sta se njegova starša ločila ko mu je bilo komaj osem let. Odraščal je v majhni mestni podeželski šoli kjer so bile droge, alkohol in prešuštvo običajni. Četudi je bil veličastno odrešen pri osemnajstih letih je bil kmalu po pričetku fakultete ponovno obkrožen z zabavami in svobodnimi spolni odnosi in ni imel pojma o tem da naj bi duhovno rasel. Zagotovo, pismo ni bilo takšne vrste od dobrega majhnega kristjana s katerim naj bi se dekle poročilo!

Po dveh tednih pošiljanja sporočil sem ter tja so najina sporočila postajala vedno bolj pogosta in prijazna. Pričela sem zaznavati nekaj neverjetnega v tem kuloarskem politiku iz Washingtona, DC. Gospod ga je rešil pred alkoholom, drogami in pohotnim življenjem – celo preden je bil po Svetem Duhu prepričan da ostane čist. In čeprav ni imel nobene formalne izobrazbe v služanju, so ga njegove izkušnje v poslovnem svetu, kombinirane z nesebičnim žrtvovanjem in nenehnim krščanskim življenjem laika v cerkvi zadnjih nekaj let delale pastora kar bo nekega dne postal. Zagotovo so moje molitve za svojega bodočega moža odigrale vlogo v pojasnjevanju žive meje zaščite kot tudi duhovne rasti tega moža. Moja stopala so zagotovo delala korake proti odprtim vratom na vzhodni obali.

Petek pred dnevom zahvalnosti je bil nad menoj in moje zbegano srce je bilo v mukah! Bog me je pripravil na lekcijo popolnega zaupanja in odvisnosti od Njega. Po srečanju s prvim snubcem, mi je Bog kristalno jasno pokazal da on „ni tisti“. Nekaj dni kasneje sem se vkrcala na letalo družbe United Jet. Skupaj sva preživela pet dni – seveda pod nadzorstvom. Do takrat ko sem se vrnila domov mi je Bog v mojem srcu potrdil da je to ta mož.

Toda bila sva 1770 kilometrov narazen. Pošiljanje e-sporočil je postala najina življenjska pot. Teden dni po mojem prihodu me je Doug neuradno seznanil da se bom poročila z njim! Mojega očeta je prosil za mojo roko devetindvajsetega decembra in bila sva uradno zaročena – omamen čudežni diamantni prstan in vse! Praznovala sva tako da sva nekaj prijateljev in družino peljala na kegljanje in takrat ko sem na svojega moža skušala narediti vtis o svojih kegljaških veščinah katerih nisem imela, sem padla plosko na hrbet. Na srečo me ni prosil da mu vrnem prstan.

Določila sva datum na triindvajsetega marca – štiri dni po mojem šestindvajsetem rojstnem dnevu. Preden sva se poročila sva skupaj preživela dvanajst dni! Na srečo sva imela na voljo mobilna telefona z brezplačnimi klici.

Čudežna skrb v pripravi na najino poroko bi napolnila poglavja knjige. Z najinim pomanjkanjem časa in sredstev je Bog posredoval in poskrbel za vse potrebe da zagotovi sijajno slovesnost.

V sredo dvajsetega marca, dan po mojem rojstnem dnevu sem prvič srečala svojo taščo. Priletela je zgodaj da bi lahko pričela z izdelavo najine torte. Doug je prispel v četrtek. V petek, na dan spoznavanja, mu je sledilo še več prijateljev in družinskih članov.

Najin spoznavni dan je bil čudovit! Vse je bilo popolno. Bil je idealen pričetek poroke mojih sanj. Delala sem za veliko, zasebno fotografsko podjetje in dober prijatelj je lahko zagotovil profesionalne fotografije, kar so bile še ene izmed mojih sanj. Bil je prisoten na najinem spoznavnem dnevu in spoznavni večerji. Posnel je čudovite, odkritosrčne slike v ravno pravšnjih trenutkih, vključno s tisto ko sem tiho in na skrivnem, vsaj tako sem mislila, dala svojemu dragemu preko sobe znak „ljubim te“. Če je bilo vse doslej tako dobro, sem komaj čakala na pravi dogodek!

Poroka je bila načrtovana v nedeljo ob trinajstih. Najin predporočni urnik je bil

zajtrk z vsemi dekletimi ob pol osmih, srečanje pri frizerju ob devetih, nevestina priprava ob desetih, slikanje ob enajstih. Zbudila sem se in našla svojo mamo in sestre kako trpijo zaradi manjšega primera gripe, toda nič alarmantnega. Kmalu po grobem prebujanju sem prejela telefonski klic zaročenca, ki je bil slaboten in tako bolan da je komaj govoril z menoj. Trpel je za hujšim primerom iste gripe in je bil dehidriran ter bruhal s svetlobno hitrostjo.

Odpovedala sem načrte glede zajtrka. Okoli pol osme ure ko sem bila na poti do frizerja me je klicala moja tašča da mi pove da se ljubezen mojega življenja nahaja v sobi za nujno medicinsko pomoč. Odpovedala sem frizerja in takoj pohitela v bolnišnico. Ker sem pričakovala da ga bom našla dehidriranega in zaradi bolezni slabotnega sem bila šokirana ko sem vstopila v njegovo sobo za nujno medicinsko pomoč samo nekaj ur pred najino načrtovano slovesnostjo in ga našla praktično nezavestnega ne vedoč da sem z njim v sobi. Moj močan in mogočen zaščitnik je ležal v postelji brez da bi se lahko premikal ali govoril.

Lahko si predstavljate poplavo solz in paniko ko sem stala ob njegovi strani. Imela sva tristo petdeset gostov iz celotne Amerike v pričakovanju najine združitve v samo nekaj urah. Ali lahko morebiti najine plane premakneva na jutri? Naslednji teden? To bi komaj verjela.

Po štirih dozah slane vode da ga rehidrira in večih dozah zdravil proti bruhanju ga je zdravnik odpustil malo čez poldan. Komaj je hodil. Šlo je za minute. Imela sva manj kot uro časa preden bodo gosti pričeli prihajati. Doug je bil stabilen, toda nezmožen stati na nogah ali se pogovarjati. S svojimi rdečimi očmi sem bila komaj slika vesele neveste, malce ličila, brez visoke pričeske in brez omotičnega veselja neveste na njen poročni dan.

Ob enih ko naj bi zaigrali [Pachelbel Canon v D duru](#) je moj oče objavil da so vsi vabljeni na najin sprejem, medtem ko ženin okreva. V nekaj urah bomo ponovno ocenili položaj. Medtem ko je potekala poročna zabava in so prijatelji uživali ljubek sprejem ter sočutno govorili glede preobrata dogodkov za nesrečni par, je nevesta krčevito ihtela medtem ko je ženin okreval.

Ob treh je se Doug počutil dovolj močnega da preživi slovesnost. Ljudem na sprejemu so oznanili da se bo poroka pričela ob šestnajsti uri. Navijalke, lak za lase in ličilo so leteli name medtem ko so moje osebne spremljevalke in družice hitele da prekrijejo krvavo rdeče oči in objokana lica! Kaj se je v resnici zgodilo? Ali se je po vsem tem neredu moja poroka pravzaprav zgodila? Je Doug preživel slovesnost? Se bo s triurno zamudo še kdo vrnil? Imela sem svoje dvome. Toda bili smo pripravljani. Nekaj trenutkov preden se je pričela slovesnost mi je nekdo povedal da je dvorana polna. Vsi razen dveh prvotnih povabljenih so se vrnili na poroko!

Medtem ko je družica pričela stopati po cerkveni ladji so gorele sveče, bližnji sorodniki so se usedli, moževa priča, pastor in zaročenec so stali na odru. Poročna koračnica je pričela igrati. Vrata so se odprla in moj oče me je spremljal v ospredje dvorane. Vse oči so bile na meni, medtem ko so bile moje oči na Dougu z udrtimi očmi, bledim obrazom in pepelnato sivimi ustnicami. Ali bo lahko zdržal slovesnost? Glasba se je ustavila. Stala sem pred svojim možem. Stopil je navzdol po stopnicah, me prijel za roko in pokleknila sva v molitvi. Ko se je premaknil sem ga čutila reči naj se prva vrsta izprazni – in niti trenutek prezgodaj. Ko se je molitev zaključila in pričela naslednja pesem je ženin ponovno ležal brez zavesti v prednji vrsti. Sledile so razburjene aktivnosti. Glasba se je nadaljevala in sedaj se je ponavljala. Množica je sedela v šokirani tišini. Stala sem v solzah dvoma.

Dougove oči so ponovno pričele mežikati. Premagal me je smeh ko je počasi ponovno prihajal k zavesti. Množica se mi je kmalu pridružila v glasnem smejanju in potem v aplavzu ko so pripeljali v dvorano invalidski voziček za bolehnega ženina da bo lahko zaključil s slovesnostjo. Neverjetno, bil je zmožen zdržati do konca. Celo hodil je do sveče enosti in potem do klečalnika kjer sva molila.

Toda namig na slovesnost ni bil brez pripetljaja. Nosilec prstanov je bil prisiljen oditi skozi stranska vrata na ploščad in kmalu se mu je pridružila še moževa priča. Oba sta imela isto gripo.

Izrekla sva najin končni „Da“ in bila sva proglašena za moža in ženo. Doug je vstal iz svojega vozička in ob oltarju izvedel resnični poročni poljub zardeli nevesti in množica je izbruhnila v obilnem aplavzu! Množici sva bila predstavljena kot gospod in gospa Doug Robertson. Ženin je padel nazaj v svoj invalidski voziček in med odhodom iz dvorane sva bila spremljana z nenehnim navdušenim spodbujanjem, vzdihom olajšanja in smeha veselih gledalcev. Petinštirideset minut sva se pozdravljala z množico ko sem stala v popolni izčrpanosti z možem ki je z vrtoglavo sedel na svojem invalidskem vozičku.

Slika: Dougova in Jamiejina blagoslova sta Kent (5) in Azeibele (3)

Ko se končno nisva mogla več rokovati z dobro želečimi so mu pomagali prek parkirišča do župnišča kjer se je zrušil še preden sem lahko zaprla prodajalno in se spremenila iz žareče neveste v okrašeno pestunjo. Po skledi piščančje juhe z rezanci je še enkrat ponovno zlezal v krčevit spanec. Odločila sem se da svojega bolehnega ženina odvedem v tiho hotelsko sobo nekaj blokov proč od doma in mu tako dam možnost za spanje v miru in da bi lahko čim prej okreval. Prijatelj mi je pomagal da sva ga spravila v sobo kjer se je zrušil tako hitro kot se je lahko in prespal preostanek noči, medtem ko sem sama trpela za migreno ki je bila rezultat ur ihtenja, sama in v neveri glede dnevnih dogodkov.

Potem ko sem ujela nekaj raztresenih trenutkov spanja na stolu v sobi, sem se zgodaj zbudila in stuširala upajoč da me bo vroča voda na moj obraz obnovila. Kmalu zatem sem bila spodbujena da zavzamem sedež v bolnišnici s svojim še vedno zelo dehidriranim možem. Po štirih urah in štirih vrečkah tekočine je bil odpuščen, tokrat z malce več barve in skladnosti. Cerkev je za naju priredila „ponoven sprejem“ po večernem služenju, po katerem sva bila končno zmožna nadaljevati z najinim medenim tednom.

Ob koncu tedna sva se preselila v Falls Church v Virginiji. Naslednjo nedeljo sva se pridružila cerkvi v Severni Virginiji, kjer je pastor ki je odgovoren za mojo poroko vzgajal mojega moža za služenje in kjer sva služila štiri leta. Septembra 2006 nama je Gospod dovolil da sva pričela s cerkvijo na zahodni strani Omaha v Nebraski. Bog nadaljuje z izvajanjem velikih stvari in ko mu skupaj služiva dokazuje samega sebe mogočnega.

Ne glede na katastrofalni poročni dan je Bog dober. On je ljubeč Bog in daje slavo kadar jo potrebujemo. On je odgovoril na moje skoraj dvajsetletne molitve za mojega moža. Pravzaprav, On mi je nadvse obilno dal vse karkoli sem prosila ali mislila. Komaj kdaj mine dan da se ne zahvalim Bogu da me je naredil za tako blagoslovljeno ženo.

JAMIE ROBERTSON, Omaha, Nebraska ZDA
pastorswife@westomahabaptistchurch.org

Moj čudež z mlekom

Slika: James in Leanne sta blagoslovljena z Erin (14), Liam (13), Ryan (10), Grace in Brianna (2 leti stari dvojčici) in Alice (6 mesecev).

Na začetki leta 1996 sva se z možem Jamesom pravkar preselila v najino prvo hišo. Imela sva dva otroka stara tri mesece in enaindvajset mesecev. Takrat James ni bil zaposlen, ker je okrevaval po operaciji na hrbtu in živela sva samo od socialne pomoči (Centerlink).

Nenadoma je šlo vse narobe. Videti je bilo kot da slabe stvari padajo iz neba in nič nisva mogla narediti da bi to preprečila. Najprej je Centerlink izgubil vse najine podatke in so nama ustavili izplačevanje. Mesec dni sploh nisva imela prihodka. James je opravil nekaj dela za svojega prijatelja vodovodarja, toda ko se je delo končalo, je njegov prijatelj odšel na enomesečne počitnice v Queensland in mu preden je odšel pozabil izplačati!

Nato je odpovedal avtomatski menjalnik v najinem avtomobilu. In tako nisva imela ne denarja, ne avtomobila in nobenih namenov popraviti avtomobil. Eden od mojih bratov je bil dovolj prijazen da nama posodi svoj avtomobil, dokler ne popravimo

najinega, toda samo nekaj dni kasneje se je vanj od zadaj zaletel tovornjak. Še en nedelujoč avtomobil! Hvaležna sem da je še en moj brat, ki je avtomehanik, prišel zaradi avtomatskega menjalnika in se ponudil da nama posodi denar zanj ter da nama zamenja pokvarjenega. Nekega večera sta James in moj brat Terry odvedla najin avtomobil na Terryjevo delovno mesto in ga popravljala do zgodnjih jutranjih ur.

Z majhnim naporom da pokažem svojo hvaležnost sem se odločila da bratu, ko bosta končno prispela domov, pripravim malico. Odločila sem se za lazanjo. Pričela sem z belo omako in ugotovila da nimam mleka. To je bila samo majhna stvar, toda meni se je zdela kot zadnja bilka. Najina dva dojenčka sta spala, nisem imela avtomobila in deževalo je. Ni bilo nobene možnosti da grem v trgovino po mleko. Odločena da dokončam kar sem se lotila sem se odločila da grem k sosednji hiši prositi sosedo ali mi lahko posodi nekaj mleka. Bila sem precej v zadregi, ker sem bila v ulici nova, še nikoli jih nisem srečala. Bili so zelo prijazni in posodili so mi nekaj mleka tako da je bila lazanja dokončana.

Naslednjega dne sem vzela svoja dva otroka k moji prijateljici Lyn. Vprašala me je kako nam gre (slabo vprašanje na tej točki). Povedala sem ji vse kar se je dogajalo. Po poslušanju mojega stokanja mi je Lyn dala prebrati članek iz revije. Bil je v reviji *Above Rubies* in pisalo je o parih ki so šli skozi podobne okoliščine. Zahvalila sem se ji za revijo in jo odnesla domov in takoj pričela z branjem članka.

Potem ko sem prebrala članek sem pričela prelistavati preostanek revije. Prišla sem do članka o vsakodnevnih čudežih. Članek se mi je zdel precej zabaven. Pisalo je o vseh vrstah vsakodnevnih stvari za katere so ljudje molili in so jih prejeli od Boga. Enega katerega se še vedno spominjam je napisala Nancy Campbell* ki je živela na deželi brez prevoznega sredstva. Pripravljala je čaj za svojo družino, ko je ugotovila da potrebuje zeleno solato. Ni bilo nobene možnosti da odide v mesto ponjo, zato je molila: „Gospod, resnično potrebujem zeleno solato. Ali mi lahko prosim pošlješ eno?“ V zelo kratkem času je mimo njene hiše pripeljal tovornjak, odskočil in solata je izletela iz zadnjega dela tovornjaka! To se mi je zdelo precej zabavno.

Nenadoma sem se spomnila da še vedno nimam mleka. „Halo,“ sem mislila, „tudi sama bom temu dala zagon!“ Molila sem da mi Bog pošlje nekaj mleka. Kakorkoli, prav na sredini moje molitve sem spoznala da pravzaprav lahko kupim mleko. Imela sem ravno toliko denarja. Najin otrok ni bilo doma in lahko sem se sprehodila do trgovine. Prav tako sem nekje v svojem spominu vedela da je v Svetem pismu rečeno da ne smem preizkušati Boga. Prenehala sem z molitvijo in rekla: Oprosti Gospod. Pozabi na to molitev. Sama si bom kupila mleko.“

Nisem šla takoj po mleko. Namesto tega sem očistila spalnico in sem se počutila strašno žalostno za vse moje nadloge. Kmalu za tem sem pred našim domom zaslišala ustavljanje tovornjaka, korake ki so prihajali po naših stopnicah in trkanje na vrata. Odprla sem vrata in tam našla stoječega moškega z dvema litroma mleka v svoji roki.

„Tukaj je vaše mleko,“ je rekel.

„Kaj?“ sem osupnila.

„Nekdo je plačal vaše mleko, da vam ga dostavljamo naslednjih sedem tednov!, je odgovoril.

„Kdo?“

„Ne vem, jaz ga samo dostavljam!“

Nisem mogla verjeti. Vzela sem mleko od njega in ga poslušala ko mi je govoril kdaj in kako mi bo dostavljeno. Odšla sem noter in nenadoma se nisem mogla prenehati smejati. Smejala sem se in smejala in ko sem se smejala so vse skrbi ki so me zadnjih nekaj tednov uničevale, izginile. Vedela sem da je Bog slišal moje molitve in da bo vse v redu.

Mojega moža ni bilo doma in nekomu sem morala povedati in tako sem poklicala svojo mamo. Bila je zelo presenečena. „To je čudež!“ je rekla. „Dosej v naši družini še ni bilo čudeža!“ je rekla. Prav tako je rekla da mora biti nekaj posebnega glede sedmih tednov ko mi bodo dostavljali mleko. „Morali bomo počakati sedem tednov in bomo videli,“ sem odgovorila.

Naslednjih sedem tednov je Bog nadaljeval z našo oskrbo. Celu ni mi bilo potrebno moliti za stvari. Kar prikazale so se! Nekega dne sem zapuščala hišo in spoznala da nam je zmanjkalo krompirja, toda nisem imela denarja da bi ga kupila. Ko sva se tega večera vrnila je na zadnjih vratih slonela velika vreča krompirja, kot tudi velika vreča korenja.

Nekoč drugič so na obisk prihajali obiskovalci. Možgane mi je prešnila misel da bi bilo dobro imeti nekaj zavitkov namesto samo sendviče. Tokrat sem imela denar, toda nisem se mogla motiti da bi odšla ponje. V petih minutah je na vrata prispela moja prijateljica z ogromno vrečo zavitkov – dovolj da se cel teden hranimo z njimi! Karkoli sem mislila, je Bog priskrbel, celo nad mojimi predstavami.

Končno se je sedem tednov končalo in uganite kaj? To je bil isti teden ko je moj mož pričel z novo službo za poln delovni čas! Kakšna čudovita stvar! Vedno sem verjela v Boga in vedno sem molila k Njemu, toda nikoli nisem resnično pričakovala da me On sliši, da naredi karkoli fizičnega v mojem življenju. Sedaj sem vedela da me je Bog slišal in skrbel zame.

Kakšna čudovita stvar je misliti da bo Bog nebes, ki je ustvaril vesolje, tako skrbel da mi pošlje mleko!

LEANNE MORRISSY, Bendigo, Viktorija, Avstralija

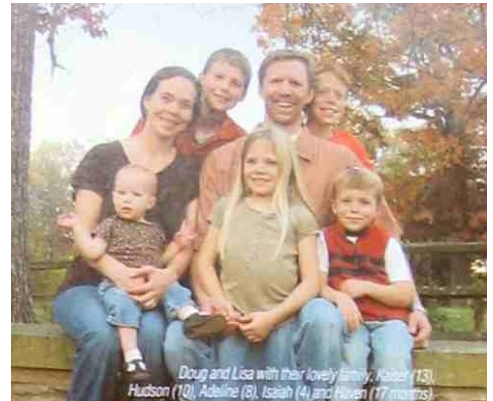
jalmaco1@skymesh.com.au

James in Leanne sta blagoslovljena z Erinom (14), Liam (13), Ryan (10), Grace in Brianna (dveletni dvojčici) in Alice (6 mesecev).

* Ta dogodek se je zgodil ko smo živeli v Severnem Palmerstonu na Novi Zelandiji, Nancy

Otrok številka tri je spremenil moje srce

Slika: Doug in Lisa z njuno ljubko družino. K (13), Hudson (10), Adeline (8), Isaiah (4) in Haven (17 mesecev).

Bila sem noseča s svojim drugim otrokom, ko mi je prijateljica posodila knjigo „[Moč materinstva](#)“. „Ti hitro bereš, preberi tole in mi povej kaj si misliš,“ je rekla. Ubogljivo sem z očmi preletela knjigo, toda odgovorila sem ji: „Hvala, ne hvala, imam materinski sistem.“ Vidite, prebrala sem knjigo o ritmu in kako narediti da otrok čez noč spi – človeško mišljenje o vzgoji. Togo sem se držala tega urnika ki je vseboval tudi jokanje dojenčka, češ da ga bo to naučilo spanja.

Moj prvi otrok, Kaiser je pri treh tednih spal celo noč. Toda takrat je bil tudi popolnoma odstavljen, toda veliko je jokal da je to sprejel. Poglavje v knjigi *Moč materinstva* z naslovom „*Matere vzgajajo*“ me je omrežil. Prepričana sem bila da je metoda po urniku metoda s katero bom skrbela za vse svoje otroke.

V tem poglavju sem prebrala iz Izaija [66,11-13](#) „*da se nasesate in nasitite iz prsi njenih tolažb, da se nasrkate in okrepite iz naročja njene slave. Kajti tako govori Gospod: Glej, napeljal bom k njej mir kakor reko, slavo narodov kakor poplavljajoč hudournik, in boste sesali, v naročju vas bodo nosili, na kolenih ljubkovali. Kakor mati tolaži svojega otroka, vas bom jaz tolažil, v Jeruzalemu boste potolaženi.*“ Nancy sledi z besedami: „Dojenje je ... popolno materinstvo ki se sreča z vsako otrokovo potrebo... da zadovolji, navduši in tolaži.“ Nisem bila spodbujena. Ta pot materinstva ni bila zame!

Bog nam je dal dojenčka številka tri, mojega majhnega rdečelasega Hudsona. Dala sem ga na urnik in pri šestih tednih je spal celo noč in samega sebe pomirjeval s sesanjem palca. Uspela sem ga dojit, dokler ni bil star petnajst mesecev. Urnik je bil tako preprost; z dojenčkom številka tri ne bo težav.

Prispel je dojenček številka tri, moja prva majhna deklica, Adeline. Pri prvih treh mesecih njenega življenja sem jo skušala spraviti v urnik. Toda ni se pustila! Pričela je z NESPANJEM! V dnevu dolgem štiriindvajset ur ni spala več kot petinštirideset minut. Hotela je spati z menoj! Velik ne-ne glede na knjigo. Pričela sem razmišljati. Kaj se je zgodilo? Zakaj to ni delovalo?

Zaradi pomanjkanja spanja sem bila videti grozno, toda Bog je končno pridobil mojo pozornost. Da si rešim duševno zdravje, sem zaključila z urnikom in pričela dojit takrat ko me je potrebovala. Čudo vseh čudes, pričela je bolje spati, čeprav dokler ni bila stara pet let, ni prespala cele noči!

Pričela sem preučevati Sveto pismo in iskati Božjo modrost. Bog me je pripeljal nazaj na vrstice Izaija [66,11-13](#) in došla sem! Minila so tri leta odkar sem zadnjič

prebrala te vrstice, toda končno sem jih razumela. Lepota materinstva z nudenjem svojih prsi da tolažijo, hranijo in vzgajajo je prineslo mir moji duši. Počivala sem in počivam.

Prepozno spoznanje je vedno dvajset/dvajset. XX Pri vzgoji prvih dveh otrok sem bila sebična in nadzorujoča. Nisem želela izgubiti spanca! Knjiga je govorila o tem da naj otroka pustimo jokati. Počasi sem postala otopela od njegovega joka in moje srce se je spremenilo v kamen. Celo moj mož je dvignil jokajočega otroka in ga pestoval ter tolažil, toda jaz sem pravila: „Ne, knjiga pravi...“

Po Addie sem pritiskala na moža da naredi vazektomijo. Temu ni bil naklonjen in želel si je več otrok, toda ker sem bila taka razvalina, je privolil. Nekaj dni pred posvetovanjem sem ponovno brala Izaija 66. Bog tega ni uporabil samo za to da spremeni moje negovanje temveč da me odpre k možnosti imeti več otrok. Sestanek sva odpovedala in pravzaprav pričela s preučevanjem priročnika [Bodite plodni in se množite](#).

Pričela sva razumevati Božji plan za družine, medtem ko sva šla skozi vsako poglavje. Jokala sem za otroki katere sem zgrešila z nadzorom svoje maternice. Pričela sem razumevati svoje pomanjkanje podrejenosti Bogu in svojemu možu. Moj mož je pričel razumevati svojo vlogo v vodenju hiše. On ima sedaj vizijo spremeniti svet skozi bogaboječe otroke.

Od takrat je Bog v naš dom dodal še dva blagoslova. Pri enem letu se Haven še vedno močno doji, podnevi in ponoči. Ona spi v posteljici ki je pripeta k najini, čez dan pa je privita k meni v Ergo nosilcu (op. prev.: nahrbtnik za otroka ki se nosi spredaj). Addie in Isaiah sta se oba dojila skoraj do treh let starosti in sta se odstavila šele potem ko sem postala noseča. Vzgoja na ta način je tako čudovita podoba Božje ljubezni! Ali je vedno lahko? NE! Z vsakim otrokom se naučim več o umiranju same sebe. Toda ker vem da moja prsa tolažijo moje malčke, mi to prinaša veliko miru. Sedaj ima tudi moj mož možnost da tolaži in pestuje svoje malčke!

LISA FALK, Plainville, Illinois, ZDA
dltalk@adams.net

Tudi sama sem pri svojih otrocih pričela z urnikom. Vse do četrtega otroka, ki se je upiral urniku in ni hotel ponoči spati dokler se ni potolažil pri prsah. Potem sem tudi sama spremenila svoj način vzgoje v Izaija 66. Nancy

Moja največja skrb ni ali je Bog na naši strani.

Moja največja skrb je biti na strani Boga.

~Abraham Lincoln

Ali imate mir z Bogom

Najpomembnejša stvar na tem svetu je, da imate mir z Bogom, vašim Stvarnikom in Odrešenikom.

Miru ne morete imeti, dokler je greh v vašem življenju. Bog je oddvojen od greha in da bi bil pravičen do Sebe je moral On obsoditi greh. Toda On ljubi grešnike. On je poslal Svojega edinega ljubljene Sina, Gospoda Jezus Kristusa, da umre za tvoje grehe in da namesto tebe prevzame sodbo za tvoje grehe nase. Pismo Rimljanom [5,8](#) pravi: „Bog pa izkazuje svojo ljubezen do nas s tem, da je Kristus umrl za nas, ko smo bili še grešniki.“

Spoznaj in priznaj svoj greh. Zahvali se Jezusu, ker je umrl zate. On je čisto, neomadeževano Božje Jagnje, ki je prelilo svojo dragoceno kri v odkupitev naših grehov. Pismo Hebrejcem [9,22](#) (CHR) pravi: „brez prelitja krvi se ne zgodi odpuščenje.“

Spusti se k Njegovim nogam s kesanjem in sprejmi Njegovo veliko odrešenje. To je tvoja pot k miru.

Osem dolgih minut

Zgornjo ilustracijo je naslikala umetnica Hannah Robinson Keagle (Sarahijina sestra) ko je bila Pearl stara okoli dva meseca.

Pričakovanje moje hčerke Sarah da bi imela svojo lastno hčerko se je končalo po dveh letih spontanih splavov, jahanju na čustvenih valovih lebdečih upanj in potapljajočih se skrbi.

Dolg porod ni bil nobeno presenečenje zdravniku ali Sarah. Na nekaj zadnjih sestankih je bilo govora o carskem rezu. Prvo materino rojevanje dojenčka ki ima glavo pravilno obrnjeno navzdol, toda obraz proti trebuhu, ni bilo videti obetavno. Dojenček je bil obrnjen nazaj, s svojo hrbtenico pri mamini hrbtenici, kar povzroči zelo dolg in zelo boleč porod. Porod je bil načrtovan na domu s hojo in počivanjem dokler je mogoče. In plan je deloval. Preden je odšla v porodnišnico je Sarah preživela prvih 20 ur popadkov doma. Dovolj je napredovala da pokaže da ima lahko svojega dojenčka brez operacije, toda dolgi popadki so že vzeli svojo ceno. Dogovorjeno je bilo da potrebuje pomoč da preživi veliko ur intenzivnih popadkov ki so še vedno ležali pred njo in po prihodu v porodnišnico so ji takoj svetovali epiduralno inekcijo.

Več kot 20 ur kasneje, s šestimi zdravstvenimi sestrami, njeno materjo in možem ob njeni postelji (kot tudi taščo ki je delala svoje najboljše) je moja Sarah rodila svojega prvega otroka in Pearl je prvič vstopila v svet v veselje prisotne družbe.

Punčka! Dojenčica! Bilo je hihitanje in solze. Po njeni očetovi strani je bila v povprečju eno dekle na generacijo – bila je resnično poseben dar. Bila sem hvaležna in presenečena da vseh nas devet bolniško osebje ni pospremilo iz nadstropja zaradi kaljenja miru.

Toda v nekaj sekundah se je radost raztopila v zaskrbljenost. Namesto da nov zavojček položijo na materina prsa, je zdravnik milostno obrnil svoj hrbet k Sarah in se postavil med majhnega modrega dojenčka brez življenja in materino zaskrbljeno strmenje. Brez besed, samo z usmerjenim očesnim pogledom in gibom prsta sem dala ukaz svojim mlajšim dekletom da takoj zapustijo sobo. Razbrale so smrtni izraz na mojem obrazu in izpraznile sobo. Soba je bila čutiti tiho. Napetost in strah sta hitro nadomestila razburjenje ko smo čakali da Pearl zaduha ali pokaže kakršenkoli znak življenja. Skrb nas je prevzela enega za drugim. Kot so novi obrazi vstopali v sobo, smo tisti ki smo jo najbolj ljubili ostali nemočni, moleč skozi tihe solze in s pridušenim dihom.

S svojo glavo nagnjeno nazaj in očmi uprtimi v nebesa se je novi oče držal ob steni ki mu je pomagala stati. Naše molitve so morale Bogu zveneti kot razburjena mešanica joka za pomoč, zahtev in kljubovanja in so se pomešale v eno ko smo se soočili z neverjetnim. Moja hčerka se je obrnila k meni z grozo napolnjenimi očmi, tresoč svojo roko: „Ne.“ Vse kar je lahko izustila je bilo: „Mami!“ V njenih prosečih očeh polnih solza sem razbrala upanje, obup in vprašanje. Ta preprosta beseda je bila sočasno prevedena kot: „Pomoč! Ti si moja mama; ti vedno narediš da so vse stvari v redu. Ti si naredila TO vse v redu. Naredi da se to ne zgodi. Hočem svojega otroka!“ Skrb je osušila moje solze. Vse kar sem lahko svoji hčerki ponudila, je bil moj objem ko smo čakali in večnost je obstala v zraku.

Potem se je zgodilo; najprej se je po sobi zaslišal majhen glasek, ne glasnejši od majcene miške in je bil takoj poudarjen z našo živčno navdušenostjo. Zdravniki, ki so želeli slišati več kot le slaboten glasek so nas utišali. Ponovno smo začutili tišino in tokrat smo z upanjem ki je odrinilo vsak strah čakali na še en znak življenja. Ta znak je prišel polnih osem minut po njenem rojstvu – najdaljših osem minut katerih je naša družina kdajkoli morala preživeti.

In mi smo prisrčno sprejeli našega desetega vnuka; našo dragoceno majhno Pearl.

RHONDA ROBINSON, Atwood, Illinois, ZDA

mothering_9@msn.com

Avtoričin dodatek: Danes je Pearl Genevieve Taylor živahna dve in pol letnica. Ne trpi za nikakršnimi trajnimi posledicami njenega travmatičnega vstopa. Živi srečno v Tuscoli, Illinois s svojo materjo Sarah, njenim očetom Travisom in enoletno sestrico Izabello Rose.

To je zgodba ki pripada pesmi 'Stara osem minut' na novem CDju za moške, [Najbogatejši mož na svetu](#).

Rešena pred kirurško odstranitvijo maternice (histerektomijo)

Slika: Donovi in Rosejini otroci: Jeffrey (16), Miriam (14), Anna (10), Susie (6) in Laura (5).

Pričakujoč svojega prvega otroka sem bila zelo vesela in radostna bodoča mamica. Resnično sem bila v pričakovanju – polna upanja in veseleč se otrokovega prihoda. Otroka sva spočela v Gvineji v Afriki, kjer sva bila z možem prostovoljca na ladji [Mercy Ship „Anastasis“](#). Sedaj, vesela da sva doma na Novi Zelandiji z dobro medicinsko oskrbo, sva se veselila da bova pestovala ta majhen blagoslov od Gospoda.

Torej, zakaj me je tako privlačil članek v reviji *Above Rubies* 'Vse o maternici in kirurški odstranitvi maternice?'

Moja nosečnost je lepo napredovala. Počutila sem se krepko in zdravo, celo občasno sem delala v lokalni bolnišnici. Zgodnja diagnoza Thrombocytopenia (zmanjšano število krvnih ploščic ali trombocitov kar lahko povzroči krvne strdke) ni napovedovala kakršnihkoli težav med nosečnostjo ali na porodu ker so bile moje vrednosti videti v redu. Še ena majhna skrb se je pokazala na ultrazvoku; videti je bilo da ima otrok rahlo krajše roke kot običajno. Zavrnila sva ponujeno [amniocentezo](#) (punkcijo plodne vode), ker se nisva čutila da bi bilo to vredno tveganja. Kakorkoli, navdušena sva bila da ima najin otrok rok na božični dan!

Rada sem bila noseča. Pogovarjala sem se in pela svojemu dojenčku ter molila zanj. Molila sem da bo dobrodošel v ta svet. Našla sem slike svojega moža v mladih letih in si slikala svojega dojenčka s podobnim videzom. Predstavljala sem si ga kot mladega fanta ki jadra z Donom, ali s teniškim loparjem v svoji roki.

Dva tedna pred rokom sem dobila popadke. Popadki so dobro potekali in do takrat ko sem prispela v bolnišnico je bil dojenček že dobro na poti. Dve uri kasneje, po običajnem in naravnem porodu se je rodil najin sin. Vzela sem ga v svoje roke in mu izrekla dobrodošlico v ta svet z besedami: „Dobrodošel dojenček.“ Med „Dobrodošel“ in „dojenček“ sem videla in vedela da ima [Downov sindrom](#).

Prispel je pediater in temeljito pregledal dojenčka. Gledajoč direktno vame je izjavil besede katere nisem želela slišati: „Prav imaš, Rose. Ima Downov sindrom. Zelo mi je žal.“ Hvaležna za njegovo iskrenost in direktnost, toda zelo zavestna šoka mojega moža, sem prosila Dona da pokliče družinske člane in jim pove da je prispel dojenček in naj zagotovo, s kateremkoli bo govoril, pove o Downovem sindromu. Nisem si želela nobenega nepripravljenega obiskovalca.

Nisva imela časa o čemerkoli razpravljati, ker sem pričela krvaveti! Kmalu je bilo očitno da bom morala iti na zdravljenje v operacijsko dvorano. Najin mali dojenček je bil odnešen v zgornjo otroško sobo, kjer je prejel veliko ljubezni in pozornosti s strani bolnišničnega osebja, katerega član sem bila nekoč. Ta ogromna dobrodošlica in gorečnost katere je bil deležen v svojih prvih osemindesetih urah je bil odgovor na mojo nosečniško molitev zanj.

Sprva se je operativna procedura zdela uspešna, toda moj porodničar je bil zaskrbljen ker se je krvavitev ponovno pričela in je moje stanje postalo nestabilno. Iz porodniške sem bila preseljena na glavni oddelek kjer sem imela pozornost mojega porodničarja, specialistov intenzivne nege, hematologa, anesteziologa in sester intenzivne nege. Toda moje stanje se je poslabšalo.

Ko je prispela določena babica da pazi name (in me niti ni prepoznala dokler ji nisem povedala kdo sem in kako sva pred poroko skupaj delali) se mi je posvetilo da sem resno bolna.

Sedaj je bilo pozno popoldne, precej ur po mojem jutranjem porodu ob deveti uri. Kot babica sem vedela da je največja verjetnost za rešitev mojega življenja kirurška odstranitev maternice. Misel da bi istega dne kot sem rodila dojenčka imela še kirurško odstranitev maternice je bila zame prevelika. Nisem si mogla predstavljati imeti pomanjkljive vere, poguma in moči da se soočim z vsakim dnem, vedoč da je bil moj edini otrok tako drugačen od tega za katerega sem upala in sanjala o njem.

Tiho sem prosila Boga naj mi dovoli umreti in iti v nebesa da pobegnem od te bridkosti in bolečine. Precej jasno in preprosto mi je On odgovoril: „Ne.“

Vsakemu zdravniku ali sestri ki so skrbeli zame sem povedala: „Nočem imeti kirurške odstranitve maternice.“ Nek zdravnik je z velikimi črkami zabeležil v moj zdravstveni karton: „Rose je nepopustljiva in noče kirurške odstranitve maternice.“ Medtem ko se je ta čudovita skupina medicinskega in bolnišničnega osebja bojevala za stabilizacijo moje krvavitve, se je zvesta skupina prijateljev in družine borila v molitvi.

Moje telo je bilo slabotno in izčrpano. Toda duhovno sem se počutila močno. Če Bog ni bil pripravljen da me sprejme v Svoj nebeški dom, potem ni bilo nobene možnosti da bi bila oropana možnosti imeti več otrok! Spomnila sem se članka katerega sem prebrala v reviji *Above Rubies*. Ko sem ležala tam sem se tiho odpovedala vsaki besedi „histerektomija,“ ki je bila nad menoj izgovorjena.

Drugič so me odpeljali v operacijsko dvorano. Na vesplošno olajšanje se je krvavitev umirila. Moji starši ki so bili ves dan v bolnišnici so se domov odpeljali na polurni oddih. Ravno so prispeli domov, ko je zazvonil telefon in jih pozval nazaj v bolnišnico – ponovno sem krvavela. Zdelo se je da je ostala edina možnost – vrnitev v operacijsko dvorano in zvezati maternične žile, eno naenkrat, toda neizogibno bo sledila kirurška odstranitev maternice.

Moj porodničar je telefoniral kolegu porodničarju zahtevajoč pomoč. Ta kirurg je nedavno bral prekomorsko revijo ki je navajala primer ustavitve krvavitve s

postopkom katerega je izvedlo rentgensko osebje. Tega na Novi Zelandiji še nikoli niso preizkusili. Takrat je bilo že sredi noči in vse razen nujne medicinske pomoči in rentgena je bilo zaprto. Ali bo takšno specialistično osebje vstopilo?

Osebje je prišlo, nekateri naravnost iz pred-božične zabave! To jih očitno ni motilo in njihovo prisrčno razpoloženje je ustrezalo njihovim zabavnim oblačilom. Glede na podrobnosti na tej stopnji mi je moj porodničar dal čudovit komentar opisujoč čevlje s šilasto peto, obleke na zabavi in pričeske. Prav tako mi je opisal kaj se dogaja z menoj. V mojo zgornjo nogo so vstavili cevko in jo vdevali proti moji maternici. Vbrizgano barvilo je bilo podobno zelo barvastim jedrskim eksplozivom! Tiho, nežno in vešče je radiolog kmalu našel krvno žilo ki je povzročala težave in vstavil zelo tanko kepasto napravo.

Končno se je krvavenje ustavilo! Naslednjih nekaj ur sem preživela na intenzivni negi in prejela krvne transfuzije da izboljšajo moje krvno sliko. Prejela sem najmanj petinšestdeset doz krvnih izdelkov, kar je okoli dvajset litrov, štirikrat toliko krvi kot jo ima človek običajno v telesu. (Hvala vam vsem ki darujete kri!) Prav tako sem hvaležna neverjetni skupini zdravnikov, babic in zdravniških sester, katere je vodil zelo hraber porodničar, ki namesto da bi izbral varno pot zgodnje kirurške odstranitve maternice, je bil voljan rešiti mojo maternico.

Najbolj pa sem in bom vedno zelo hvaležna milostljivemu in ljubeznivemu Nebeškemu Očetu, ki nas ljubi in odgovarja na naše molitve za rešitev mojega življenja, kot tudi za mojo zmožnost da prinesem novo življenje na ta svet. Kot babica smatram dejstvo, da sem to krvavitev preživela z nedotaknjeno maternico, kot čudež. Poznala sem ženske ki so prejele tretjino krvi kot sem jo jaz in so se morale podvreči kirurški odstranitvi maternice.

Jeffrey, najin prvorojeni je čudovit sin in zelo ga imamo radi. On v naša življenja prinaša daleč več radosti kot skrbi in mi ne bi želeli biti brez njega. Sedaj ima štiri sestre. Po vseh težavah skozi katere so šli zdravniki da so rešili mojo maternico, sem verjela da bo dana v dobro uporabo! Moj porodničar pravi da sem odgovorna za večino njegovih sivih las, toda on mi je pomagal v skrbi za moje nosečnosti do svoje upokojitve. Pri svojem drugem otroku sem imela mejno poporodno krvavitev, toda nikoli ni bilo ponovno potrebno krvnih transfuzij ali posebnih postopkov.

Vsaka nadaljnja nosečnost se je srečala z raznolikimi odzivi družine in prijateljev, ki so bili zelo zaskrbljeni glede možnosti zanositve še enega otroka z okvaro in seveda so bili v skrbi za moje zdravje. To me je naučilo da je pomembno podpirati in spodbujati vsako nosečnico, ne glede na njene okoliščine. Ko je enkrat novo življenje spočeto, potrebuje nego in dobrodošlico in ne izogibanje ali zavrnitev.

Kot se je moja družina večala, tako so se večale moje delovne obveznosti. Ponovno sem iskala zavetje in spodbudo v reviji *Above Rubies*. Pet otrok ni veliko v primerjavi z mnogimi katerih pričevanja berem, toda borim se da najdem odgovor za tiste ki so mi rekli da sta dva ali trije otroci vsi kolikor naj bi jih imela, do dneva ko sem brala članek Laurie Wexel v *Above Rubies* številka 59 „Bog je večji kot naše okoliščine.“ Laurie ki ima moža invalida je opisovala kratko vizijo

tistih ki so jo kritizirali ker si je naložila tako veliko breme. Videla je da je to breme zelo vredno truda, zato ker ima na daljši rok pravzaprav skupino zelo skrbnih pomočnikov.

Moje hčerke vse rade pomagajo in so razvile veščine in pobudo v mladih letih. Docela nepričakovano je vsakokrat ko sem imela dojenčka tudi Jeffery delal velike korake k večji samostojnosti. Ko sem bila preveč zaposlena da mu pomagam pri opravi, se ga je lotil sam. Ali mi moja starejša dekleta odrekajo pomoč ko imam majhne dojenčke? Niti malo! Želijo si da jih imam še več!

ROSE MACLEAN ©, Auckland, Nova Zelandija (čeprav se sedaj vkrcavajo na leto dni dolge delovne počitnice/avanturo po Novi Zelandiji s karavanom.)

donrosemac@hotmail.com

Above Rubies YouTube kanal

<http://www.youtube.com/aboverubiestennessee>

Vidite lahko kako...

- Serene pripravlja kisel kruh
- Pearl govori o novi knjigi o prehrani ki sta jo napisali Pearl in Serene, poleg tega si lahko ogledate kako narediti zdravo čokolado.
- Colin in Nancy delita svoje vizije.
- Intervju z Charlijem in Brianom o novem albumu za očete „Najbogatejši mož na svetu.“ Videli ju boste pri delu v studiu.

Moja preteklost me je dohitela!

Ko mi je moja sedemnajstletna hčerka povedala, da se je odločila imeti splav, sem močno molila. S petnajstimi leti je zbežala proč. Nekega jutra sem se zgodaj zbudila ko je bila še tema. Da ne bi svojega moža motila sem odšla pod tuš da bi molila. Moj razum je besnel. Razmišljala sem o vseh strašnih stvareh pred njo, ker sem tudi sama pobegnila, ko sem bila mlada. To me je trgalo odznotraj.

Bog je v moje srce spustil verz. Pregovori [3,5-6](#) (NIV): „*Zaupaj v Gospoda z vsem svojim srcem, na svojo razumnost pa se ne zanašaj. Na vseh svojih poteh spoznavaj Njega in On bo uravnal tvoje steze.*“ Spoznala sem, da se zanašam na svoje lastno razumevanje in izkušnjo s tem da sem obsedeno zaskrbljena glede tega položaja. Bog me je spodbudil da mu zaupam.

Nekoč sem imela splav. Takrat mi to ni pomenilo nič. V družbi je bilo to sprejemljivo. Potem ko je bilo opravljeno o tem celo nisem več razmišljala. Pač,

vlada je to odobrila!

Ko je bila moja najstarejša hčerka stara tri leta se je prebudila iz sanj in mi povedala o prijateljici katero je srečala z imenom Sarah, ki je letela nad mestom. Svojo punčko je imenovala Sarah in od takrat dalje je bilo ime „Sarah“ njeno priljubljeno ime za karkoli. Postala je dragocen član naše družine. Potem ko so pričeli prihajati moji naslednji otroci, so prav tako pričeli govoriti o „Sarah“ in tudi svoje punčke so poimenovali Sarah. Ob priložnostih ko sem molila sem videla otroško senco v veži, toda ko sem pogledala tja, tam ni bilo nikogar. Moj duh je bil vznemirjen, ker sem vedela da sem nekoga videla. Bila je kot senca nekoga.

Bila sem na ženskem Above Rubies kampu in ženska je govorila o splavu in pritegnilo je mojo pozornost na to kar sem storila. Otrok je bil resničen, toda glede tega otroka sem bila otopela. Kar nisem storila ne obstaja. Ali pač?

Ta dekleta so molila z menoj in mi pomagala spoznati moj greh in mi narediti mir z svojim splavljenim otrokom s priznanjem da sem ga ubila in prositi odpuščanja. Rekle so, da je pomembno poimenovati svojega otroka. Svojemu dojenčku sem dala ime Sarah. Od tega trenutka dalje moji otroci niso več govorili o „Sarah“ in od takrat dalje nisem več videla mimo leteče otrokove sence.

Zaradi tega sem čutila potrebo svoji sedemnajst letni hčerki, ko je prišla k meni in mi povedala da namerava narediti splav, razložiti da je splav pravzaprav umor. Hudič je skušal ubiti še enega otroka in morala sem spregovoriti. Vedela sem da je to občutljiva tema in verjetno ni želela slišati tega kar sem ji nameravala povedati, toda ta otrok je bil moj vnuk, eden od potomcev - in to je bila vojna!

Ljudje morajo to vedeti samo zato ker če ne morete videti življenja v sebi, še ne pomeni da ne obstaja. Od trenutka zanositve je dojenček živ. Mi moramo sprejeti odgovornost za izbiro katero naredimo in sprejeti posledice. To ni otrokova krivda. Splav ni opcija o kateri bi premišljevali.

Če razmišljate o splavu, prosim razmislite o tem da ubijete dojenčka in da boste žalovali zaradi izgube tega življenja. Splav ne reši težav – ustvari še hujše. Spominjam se sanj da bom imela splav. Povsem legalen je bil do starosti devetih mesecev, toda zakon je zahteval da pogledate otroku, katerega splavljate, v oči in mu rečete na svidenje preden ga ubijete. Če bi bil to pogoj za splav ali bi šli skozi vse to?

Sedaj pa dobra novica – moja hčerka je obdržala svojega dojenčka in imam čudovito desetmesečno vnukinjo.

MARY COUPER, Pambula, New South Wales, Avstralija
mcoospy777@msn.com

Ne bojte se spregovoriti!

„Toda KAKO je umrla, mami?“ sem ponovno vprašala svojo mamico. Strta mi je namreč zaupala da je umrla mlada dama v naši skupnosti, samo nekaj let starejša od mene. Kaj več moja mami ni želela spregovoriti, toda njeno nasprotovanje je samo še spodbujalo mojo radovednost. Ta družina je imela samo dva otroka, sina in hčerko in sedaj so ostali brez hčerke.

Moja mati ni mislila da potrebujem vedeti razlog njene smrti, temveč da mi zadošča da vem da je umrla. Šokirana sem bila z nezadostnim prikazom dejstev ker sem samo nekaj tednov nazaj poleg nje sedela na večerji „Mladih kmetov in podeželskih deklet.“ Smejala se je, bila je prisrčna in zgovorna. Zakaj? Kako?

Nisem želela da bi me imeli za norca. Moji starši so nas vedno ščitili in mislila sem da je to samo še en primer. „Mami, ko bom dovolj stara bom lahko vse vedela? Imam petnajst let, delam in še vedno mi prikrivaš stvari.“

Moja mati se je obotavljala, vzdihovala, naredila globok vzdih in mi povedala da razlog njenega upiranja ni da me zaščiti, temveč da zaradi čenč užaloščeni materi ne želi povzročiti še več trpljenja. Hitro sem ji obljubila da ne bom nikomur povedala. Oči moje matere so se napolnile s solzami in skoraj davila se je ko je povedala: „Imela je splav in nekaj ni šlo kot bi moralo.“

„Kaj je splav?“ sem jo vprašala. In tako se je ta dan povečalo moje razumevanje. Ko je moja mati jokala, je iz mene izvlekla še eno obljubo: „Če se kadarkoli znajdeš v težki situaciji, NE GLEDE KAJ JE TO, ali boš prosim prišla in mi povedala?“ Bolečina ko izvem da si nekaj narobe naredila ni nič v primerjavi z bolečino da bi te izgubila, vedoč da bi ti lahko pomagala.“ Obljubila sem ji.

Takrat in tekom let sem hrepenela za svojim prijateljem, ker ni bilo potrebno da bi se zgodilo. Prav tako sem hrepenela za dojenčkom. Nad mojim razumevanjem je bilo, čemu bi kdorkoli hotel ubiti majhnega dojenčka.

Dve leti kasneje sem obiskovala tečaj za Karitansko sestro (op. prev.: skupnost deklet ki spodbujajo zdravje in zagotavljajo dobro oskrbo in vodstvo družinam da se lahko otroci razvijajo). Moja sestra je k meni pripeljala svojo prijateljico ki je bila zelo čedna, zelo mlada in noseča. Njen fant je priskrbel zanjo 'zdravilo-strup' da ga vzame in ravno glede tega je bila zaskrbljena. Močno sem govorila proti temu da vzame 'zdravilo-strup,' ki ima več neznank kot dojenček ki raste v njej. To 'zdravilo-strup' lahko ubije njo, dojenčka pa ne. Nekako, celo z zelo malo Božjega spoznanja sem ji povedala da se stvari ne bodo izšle. S Heather sva ji obljubili da ji bova pomagali kolikor ji bova lahko. Hvala Bogu je poslušala in ni vzela tega 'zdravila-strupa.' Donosila je dojenčka in končala s poroko z očetovim otrokom. Skupaj sta spoznala Kristusa in sta tako hvaležna da jima je bilo prihranjeno da bi uničila njunega lastnega majhnega fantka. Vsa slava Bogu!

Leta so minila in obljubo sem izsilila iz svojih otrok, prav tako kot jo je moja mati od mene. Obe moji hčerki sta bili koristni v ohranjanju življenj dojenčkov, ko so bile

njihove prijateljice pregovorjene da je splav edina rešitev. Njihovim prijateljicam je bilo povedano da jih bosta spremljala sramota in poguba če bodo svojim otrokom dale življenje. Namesto tega je bila resnica ravno nasprotna. Namesto krivde so nedolžne glede umora in za vedno proste obžalovanja!

Namesto sramote imajo svoj ponos v svojem otroku in njihovi vlogi matere! Namesto razvaline so si izgradile osebnost, močno in pogumno v svojih življenjih. Čemu je tako da v paniki verjamemo v laž namesto resnici? Je to zato ker je prva takojšnja in je za drugo potreben čas?

Blagoslovljena sem bila s pričevanjem ženske ki je prišla na enega izmed naših *Above Rubies* kampov v zahodni Avstraliji. Ta ženska še nikoli doslej ni bila na takšnem kampu. Prvi večer smo vse prinesle lastne jedi, ker je bila kuhinja do zajtrka naslednje jutro zaklenjena. Naš pribor in posode smo lahko samo splaknile ker so bile tekočina za pomivanje posode in prtički za brisanje posode vsi zaklenjeni. Ta ženska je rekla da je prinesla oboje. Kakšno reakcijo je to sprožilo. Kdo bi prinesel takšne stvari na ženski kamp? Takoj je bila omotana v srca vseh in četudi je prišla sama je bila zelo priljubljena.

Priznala je da ni imela veliko zabave odkar je bila „Na domu za poredna dekleta.“ Njeni starši so jo poslali proč med njenim 'hišnim zaporom' zaradi zadrege ker se njihova hči ni poročila. V tem okolju se ni počutila drugačne od drugih deklet ker so bile vse na isti ladji. Isti občutek sprejetosti in zabave je bilo čutiti na tem kampu, ki ji je privedel nazaj spomine in napolnil njeno srce z zahvaljevanjem.

Povedala nam je da je končala tako da je obdržala otroka proti želji svoje matere, toda njen oče je stal za njeno odločitvijo. Majhna deklica katero je obdržala je odrasla in predala svoje srce Gospodu in potem je še svojo mater privedla h Gospodu. Kako smo se razveseljevale z njo. Bog je tako dober.

Ne izpustite nobene priložnosti da spregovorite v prid nerojenega. Mi ne vemo koliko življenj je rešenih z našimi besedami.

VAL STARES, Avstralska Direktorica Above Rubies, Cangura, Queensland,
Avstralija
admin@aboverubies.org.au

Osem let kasneje

Slika: Pastor Danny Nalliah z majhno deklico katero je pomagal rešiti pred splavom. Kako čudovito!

Pred približno devetimi leti sem prejel nalogo od Gospoda da pričnem a posvetovalnim centrom za nosečnice v Melbournu. Med tem časom sem bil na obisku iz Avstralije v ZDA da spregovorim pred ameriškim kongresom o preganjanju kristjanov v Saudski Arabiji. S svojo družino smo se pravkar preselili iz Saudove Arabije v Avstralijo. Izviramo iz Šri Lanke.

Med enim izmed mojih sestankov z ameriškim kongresnikom sem opazoval pogovor o uzakonitvi splavov v pozni nosečnosti. Popolnoma sem bil šokiran ko sem slišal o postopku in jokal sem k Bogu rekoč: „Gospod, kako mi lahko rešimo te otroke.“ Slava Gospodu, danes imamo v Melbournu posvetovalni center znan kot Options Plus Care.

Kmalu po tem sem se posvetoval s prvim parom. Povedala sta mi da želita imeti splav. Rekla sta mi da nista pripravljena na dojenčka in da sta se že odločila. Molil sem: „Prosim pomagaj rešiti tega otroka.“ S parom sem se pričel pogovarjati s tem malim kar sem vedel in kar sem se naučil na obisku v posvetovalnem centru v ZDA.

Z njima sem se pogovarjal dve uri. Pripravil sem ju da sta si gledala DVD katerega sem pridobil v ZDA. Nekaj dni kasneje sem od njiju dobil telefonski klic rekoč da sta se odločila da tega otroka obdržita. Bil sem tako navdušen. Nisem mogel verjeti.

„Rešuj te ki so nepravilno obsojeni na smrt, ne stoj ob strani in ne dopusti da umro. Ne poskušaj se izogniti odgovornosti rekoč da nisi vedel za to. Ker Bog pozna vsa srca in On te vidi. On nenehno straži tvojo dušo in On ve da si vedel! In On bo sodil vse ljudi glede na to kar so storili.“

Pregovori [24,11-12](#)

Pred kratkim sem obiskal Zlato plažo v Queenslandu v Avstraliji da služim pri cerkvenem obredu. Tukaj me je pričakovalo presenečenje. Mati te dojenčice je deklico pripeljala k meni da me spozna z njo. Ko sem videl deklico ki je sedaj stara osem let in živi zelo srečno s svojimi starši sem bil tako vesel in navdušen.

Milijon dolarjev ne more kupiti radosti videti življenje ki je bilo dano temu otroku.

DANNY NALLIAH, Catch the Fire Ministres, Melbourne, Avstralija
optionspluscare@optionspluscare.org.au, <http://optionspluscare.org.au>

PAYPAL

MEDNARODNA NAROČILA OD ABOVE RUBIES

Sedaj lahko naročite knjige, trakove in CDje od Above Rubies od kjerkoli na svetu z uporabo Mednarodnega PayPal-a.

- Pojdite na Above Rubies spletno stran, www.aboverubies.org
- Kliknite na BOOK/CD STORE (Knjige in Cdji)
- Naročite in kliknite na CHECKOUT in sledite navodilom za pošiljanje v vašo državo.

ONLINE DONACIJE

Sedaj lahko pošljete prostovoljni prispevek – donacijo online. Pojdite na spletno stran www.aboverubies.org in kliknite na ikono „Above Rubies – process all donations and transactions through PayPal“

SE SELITE? Prosimo ne pozabite nam poslati spremembo naslova. Zavrnjeno pošto nam zaračunajo. Hvala vam.

CENA NAROČNINE

ABOVE RUBIES je revija brez naročnine, podprta s prispevki njenih bralcev in zainteresiranih ljudi. Naša vizija je tiskati štirikrat letno, toda to je odvisno od prihajajočih donacij. Bog je bil zelo zvest in Above Rubies tiskamo za svet že preko 32 let. Če želite redno prejemati revijo ali želite naročiti večje število izvodov revije za razdelitev v vaši skupnosti, nam prosim PIŠITE ali izpolnite obrazec na strani 30 in pošljite na primeren naslov spodaj.

AMERIKA

PO Box 681687, Franklin, TN 37068-1687

Nancy Campbell: aboverubies@hughes.net

Tel. 1 877 729 9861 (*med 9. – 16. uro od ponedeljka do petka*)

AVSTRALIJA

PO Box 5604, Manly, QLD 4179

Val Stares: admin@aboverubies.org.au, Tel:/Fax (07) 5543 4744

KANADA

Box 152, New Bothwell MB R0A 1C0

Melisa Kauenhofen: ceducate@mts.net, tel: 204-388-6015, mobilni: 204-355-7682

MALEZIJA

No 1, Jalan USJ 13/1A, UEP Subang Jaya, 47620, Petaling Jaya, Selangor

Rosalyn Khoo: aboverubiesmalaysia@gmail.com, Tel: (60) 5638 3522

NOVA ZELANDIJA

PO Box 4232, Mount Maunganui

Heather Jones: aboverubies@xtra.co.nz, Tel: (07) 575 5787 Fax: (07) 575 2024

PAPUA NOVA GVINEJA in AFRIKA

8 Burkes road, Gowrie Junction, QLD, Australia 4352

Lisa Thorpe: lisathorpeclan@bigpond.com

SINGAPUR, JUŽNA AZIJA, VZHODNA AZIJA IN JUGOVZHODNA AZIJA*

Marine Parade, PO Box 720, Singapore 914408

Jenny/Ruthie: rubies@singnet.com.sg

JUŽNA AFRIKA

PO Box 3916, Durbanville 7551

Linnie and Christo Lues: linnie@aboverubies.co.za, Tel: 021 976 0883

JUŽNI PACIFIK

PO Box 4232, Mt. Maunganui, New Zealand

Margarett Hartnett: arubiessouthpacific@clear.net.nz

JUŽNA/CENTRALNA AMERIKA, IZRAEL in BLIŽNJI VZHOD

Email: nancy@aboverubies.org

VELIKA BRITANIJA IN EVROPA

6 Field Close, West Molesey, Surrey, KT8 2LA

John and Alice Gurr: aboverubies@ntlworld.com, Tel: (020) 8224 3628

Hvala vam za vašo podporo in pomoč pri prinašanju sporočil spodbude zakonom in družinam po celem svetu.

* **Južna Azija:** Indija, Pakistan in Afganistan.

* **Vzhodna Azija:** Kitajska, Hong Kong, Mongolija, Makau, Tajvan, Japonska in Koreja.

Jugovzhodna Azija: Brunei, Burma, Kambodža, Indonezija, Laos, Filipini, Singapur, Tajska in Vietnam (razen Malezije, ker imamo na Maleziji svojo bazo).

Publication agreement 40866061

Dan za dnem on nadaljuje z iskanjem,
pada na svoja kolena in moli k Bogu,
najde odgovore katere je iskal,
čaka v svojem lastnem dvorišču.

Iz pesmi Njegovo lastno dvorišče